

JIŘÍ PAVELEK

POSLEDNÍ STÍN

DÍL 5.

PŘÍCHOD PRIMANŮ

POSLEDNÍ STÍN

Díl 5.

Příchod primanů

Jiří Pavelek

PROLOG

Břítva

Časový údaj: jedenáct dní od odeslání Manticory k objasnění mýtické existence Terry Prime.

Holící strojek projíždí jemnými chloupky. Nelítostně zarovnáva nepřírozeně vyčnívající narušitele. Dláždí cestu efektivnějším nástrojům. Například nůžkám. Citlivě zastříhávají bujarý plnovous, srovnávají rozdivočelý růst do úhledné formy. Přesně podle armádní příručky. Výsledek dokonává kartáč s masáží kořínků.

Ruce neochotně vracejí zpátky nástroje, vždyť miluji důvěrně známé pohyby. Kéž by mohly zopakovat oblíbený rituál.

Jak se uzavírá holící sada, rty vyřknou jediné slovo: „Amando...“

Oči zhodnotí upravenou tvář. Vidí ukázkového vlajkového důstojníka. Četné vrásky naneštěstí kazí dokonalý plnovous. Stále řídnuící vlasy a první šediny. Není nejmladším. Prožité roky odpočítávají zbývající čas. Tolik toho zbývá dokončit. Vyniká nejpalčivější poslání: Mysl tíží nenaplněný slib. Vidina zaslouženého důchodu po boku ztracené matky jejich syna...

Prošel si pestrrou škálou zaměstnání. Umýval latríny, zametal chodby, čistil pušku, pochodoval ve formacích, skládal potřebné

zkoušky, plnil triviální úkoly, počítal trajektorie, lámal si hlavu nad složitou navigací. Velel lodím. Laserovými salvami smetával piráty. Atomovkami čistil prohnílá hnízda. Posouval flotily napříč sektorem...

Nespočítá, čím vším byl. Klidně milionem profesí. Od kadeta, po nejvyššího admirála. Ale rodičovství je největší výzvou. Ze syna udělal příkladného muže. Stačí povel, zarecituje hymnu, odříká přísahu, spočítá palebný koridor, seřídí senzory, uběhne maratón, zvítězí v zápasnickém ringu...

Dal mu vše. Přesto nikdy nenahradil chybějící matku. Oba trpí potlačovanými emocemi. Amanda uměla rozveselit ponurý, chladný domov. Lásku vnášela do námořnictvem svázaných srdcí. Válka žádala oběti. Nezaplatili jsme příliš za přežití?

„Synu, odpusť mi. Rekrute, dostals námořnickou výchovu. Lépe tě do života neumím připravit. Asi proto sloužíš co nejdál můžeš a už roky spolu nemluvíme.“

Pípání přeruší krátké rodinné vzpomínání. Hlavička čtvrté flotily přináší strohou zprávu: Utočíme.

William Clark si obleče sako, nasadí admirálskou čepici a vyjde vstříc vlajkovému můstku. Bruckovi okoření den pečlivě naplánovaná série přepadových operací. Mise dobití Enidu se dočasně odkládá.

Operace Břitva začíná...

Umístění: mezihvězdný prostor

Upřesnění: zásobovací konvoj číslo 847/3D

Dodatek: můstek lehkého křižníku Ghandi

Po zběsilých týdnech první normální úkol. Nedávno jsme kryli ústup civilních lodí. Předtím vedli protiimperální zabezpečovací akce s revizí zkonfiskovaných materiálů. Teď konečně dostáváme pohodovou misi. Eskortovat Bruckovi domů šest obchodních lodí, plně naložených kontrabandem. Co si bez něj počne? K čemu má stovky tanků, tisíce energozbrojí, desítky tisíc tun všelijaké munice? Ten slizký bastard plánuje zákopovou válku. Ale proti komu?

Po pádu Impéria se dramaticky změnila situace. Přestaly zákeřné útoky Svobodných. Proč asi? My jsme Svobodní. Nenapadáme své vlastní lodě. Aspoň tak to Bruck formuloval. Riziko pirátství pominulo. Většina nepřátel převlékla kabáty. Dalším jeho prozíravým rozhodnutím bylo stažení válečného loďstva k čerstvě obsazeným centrálním planetám.

Trpíme prý nedostatkem bojových lodí. Přece nemá smysl chránit obchodní plavidla. Sami si poradí. Zvlášť teď. Cestovní provoz dosáhl vrcholu. Tisíce lodí plují vesmírem. Prchají, hledají nový domov.

Garénové zaměřují tučnější cíle. Piráty odrazují symboly Svobodných. Jsme v bezpečí. Jenže tahle konkrétní zásilka má prioritu. Můj lehký křižník doprovázejí tři torpédoborce. Odrazíme skoro cokoliv, pomyslí si kapitán Ghandiho.

Můstkem zazní bojový poplach.

„Co vyvádíte?“ okřikne senzorového specialistu.

„Máme kontakt!“

„Zbloudila garénská letka? Bludný koráb bez známek života?“

„Kéž by! Registrujeme dvě lodě na kolizním kurzu. Jsou... Panebože, siluety odpovídají gryphonům. Zbraně mají plně nažhavené. Provádějí zteč! Opakuji, přešly do poslední fáze zteče. Střet do dvou minut!“

Kapitán hlasitě polkne. Proč to zrovna musí být gryphoni? Salvou smetou celý konvoj. „Volací frekvenci! Vysílejte: Okamžitě zastavte útok. Plujeme pod Bruckovou vlajkou.“

Posílají odpověď: „Zdraví vás admirál William Clark. Ve jménu Svobodných vypněte hlavní generátory a připravte se na obsazení. Tohle je poslední varování.“

„Kapitáne, co budeme dělat?“

Vyděšeným pohledem projede osazenstvo můstků. Perfektní načasování potvrzuje Clarkův rukopis. Nestihneme nabít zbraně. Utéct už vůbec ne. Vždyť čelíme nejrychlejším lodím flotily. Praští do opěrky: „K čertu s Bruckem! Odstavte generátory. Signalizujte: vzdáváme se.“

„To je zrada!“ namítne první důstojník.

„Koho? Čelíme našim lodím. Chcete bojovat proti bratrům? Kdo je víc? Bruck, nebo Clark?“ naléhá kapitán.

Ticho rozetne první důstojník: „Vypnout generátory. Končí desetiletí bloudění. Vracíme se pod rodnou vlajku.“

Můstkem zazní jásot šťastných námořníků.

Konvoj číslo 847/3D poslechl výzvu. Nedošlo k jedinému výstřelu. Celé převzetí proběhlo nenásilnou cestou...

Umístění: mezihvězdný prostor

Upřesnění: zásobovací konvoj číslo 734

Dodatek: okrajový asteroidový pás

Mrakem bludných těles prostupují sluneční paprsky. Nachází si cestičky úzkými štěrbinami. Jak putují, narážejí do různorodé hmoty – převážně zmrzlých komet, kamenných úlomků, částec vesmírného prachu... Pestrý výčet zakončí podmanivě lesklá plocha průmyslového plátování. Fantazii rozvíří výrazně zaoblené křivky. Dlouhé tenké boky přecházejí v ostrou útočnou příď.

Nevidíme žhnoucí tesáky zakryté stínícím krytem. Stálé, ale nízké napětí přednabíjí kondenzátory. Tiše, nenápadně přidávají proud. Pomaličku přičítají procento za procentem. Vestavěná rušička eliminuje záření. Speciální pancíř nepropouští tepelnou stopu. Neplane pohaslá zadní pochodeň. Vyčkává na signál. Tam daleko, před chřtánem dravce, plují nic netušící lodě. Již brzy se trajektorie protnou...

Posádka nespí, jako dávní piráti si brousí šavle. Děla obsazená, každé má svůj přidělený cíl. Těžcí stíhači čekají v magnetických tubusech. Jen se odklopí venkovní kryt a vystřelí vstříc kořisti.

Mariňáci zaplnili výsadkové lodě. Šeptají pěchotní hymnu. O podlahu buší zbraněmi do rytmu. Nejsou jedinými. Tvoří maličké kolečko v obrovském soukolí složité operace jménem Břítva.

Desítky podobných lodí obsadily předem vytipované pozice napříč sektorem Selis. William Clark důkladně instruoval admirála čtvrté i páté fotily. Přinese ovoce trpělivé sbírání dat? Výzvědné lodě odvedly práci. Rození námořnicí využívají příležitosti.

Trajektorie se potkaly!

Oslnivým žářem vzplane pochodeň. Hlavní motory sepnou do maximálního zrychlení. Podporu zajistí přídavné trysky. Nastává nevídané. Ve zlomku vteřiny z nuly na plný tah? U gryphonů žádný problém!

Vodiči proletí neskutečné napětí. Okamžitě ožíví laserové baterie. Uprostřed mrtvého pásu zazáří gigantický bod. Extrémní energetická signatura. Kritické varování pro všechny přihlízející.

Chudáci posádky obchodních lodí. Pro ně je už pozdě. Zděšením ustrnou. Dokonce přeslechnou pronikavé varování senzorů, které potvrzují jejich zaměření těžkými laserovými děly.

Predátor si nebere servítky. Posílá jedinou výzvu. Pokud neuposlechnou, přiletí salva.

Nepřežije, kdo zaváhá před hladovým chřtánem. Posílají bezpodmínečnou kapitulaci a odstavují generátory.

Nedostanou žádnou odpověď. Napjatě čekají. Proč nezpomaluje? Nezatačí! Stále sprintuje.

Varování, jsou v dostřelu těžkých laserů. Rychlost ukrájí prodlév. Paprsky přiletí za méně než dvacet, deset, pět sekund. Varování, právě je zaměřilo osmdesát středních laserů. Dvě děla stačí pro zničení. Tři, dva, jedna, nula! Nepřítel je tak blízko, že výstřel znamená zásah.

Gryphon vypustí výsadková plavidla a provede oblet kořisti. Mírně zpomalí, aby nadále kroužil. Dává jasně najevo svou přítomnost. Až v botách podělaná posádka neklade sebemenší odpor. Stačí několik okamžiků a společně mizí ve warp prostoru. Končí dílčí část operace.

Bruck přichází o další lodě...

Umístění: mezihvězdný prostor

Upřesnění: zásobovací konvoj číslo 149/A

Dodatek: můstek bývalé imperiální bitevní lodi Osiris

Dvacet osm transportních plavidel doprovází početná eskorta. Šest torpédoborců, dva těžké křižníky, zaštitěných hrozivým trumfem. Samotnou bitevní loď. Bruckovu investici chrání velikánská palebná síla. Prolétají dobře známými vodami. Doopravdy jsou synonymem bezpečí?

Stropu dominuje zaschlé lepidlo a díry od šroubů. Připomínají obrysy nedávno strženého imperiálního znaku. Tristní nedbalost. Jenže nový věk nedbá starých tradic. Prioritní úkoly upozadily slavnostní ceremonii se vztyčením nové vlajky.

Podle Bruckova výnosu nesmí žádná z jeho lodí nést imperiální symboly. Víc nic. Nespecifikuje kdy a jak rychle má dostat novou identifikaci. Asi námořnictvu chybí dostatek insignií. Typickým příkladem jsou uniformy. Nadále máme své původní. Včetně značení hodnotí. Liší se jediným. Absencí imperiálního odznaku.

Kam ten svět spěje? Zoufalí Svobodní verbují i nepřátele. Kdysi jsem měl iluze, medituje kapitán Osirisu. Existovaly dvě životní dráhy.

Čestně v bídě žít, nebo sloužit Impériu.

Smrdí vám krvavé peníze? Co takhle kupa peněz? Pořád pochybujete? Přihodíme víc. Jen berte, ale neptejte se na nic. Svědomí umlčela pravidelná platba. Morálku zastínily jistoty luxusního stáří. Každým měsícem bylo blíž. Sobě a svým rodinám zajistíme pohádkové dožití v jednom z mnoha malebných rájů. Pohodlí smaže válečné zločiny, užitou brutalitu, nebo zbytečně prolitou krev. Impérium umělo motivovat své poddané. Chytřejší věděli, že nám lžou. No a? Všem jsme byli ukradení. Zajímali je výsledky.

Bruck měl být jiným. Omyl, pořád dokola děláme to samé svinstvo. Nestěžuji si. Neumím žít jinak...

Zhodnotí náskres použité trasy. Hloupí garénové, neustále pořád do kola obléáme jejich roje. Jako tupá zvěř, nehlídkují, neprověřují perimetr, apaticky surově prolétávají neznámo kam. Pod pařáty jim pravidelně proklouzává bohatá zásobovací tepna. Čerstvými surovinami zpevňujeme opěrné body Bruckova čerstvě zrozeného království.

Ryze technicky je přítomnost Osirisu čistě symbolická.

Nahrazujeme záchranou brzdu. Jsme nutnou obětinou s jediným úkolem: Získat čas konvoji pomocí těžké palebné hráze. Zdržíme garénský výpad, pokud někdy změní chování. Velice nepravděpodobné. Jenže náhlým oprášením předpisů chtěla být důležitá nejmenovaná kancelářská krysa. Podle příručky musí cenné

zásilký provázet silná eskorta. Bitevní loď dokonale splňuje hledanou definici.

Výhoda pro nás. Pouze vzácně se přibližujeme ke žhavé frontě. Úkol provází mizivé riziko. Tuctová dobře známá práce. Máme klid. Hotový veget. Příšernou nudou si škrábeme prdele. Navíc taxa běží. Co ještě chcete? Ležérně pokrčí rameny. Kašlu na všechny starosti. Podobné mise беру všemi deseti.

Signalizační kontrolka naruší monotónní rutinu. Hlásí kontakt ve směru ...

Zase? Tentokrát tady? Fajn. „Pilote, garénové opět mění únikový vektor. Zvolíme náhradní kurz.“

„Pořád je to baví? Kam letí tentokrát? Jeden den opouští soustavu touhle trasou, druhý den jinou. Též neví, který kurz vybrat,“ ležérně odpoví.

„Dodržte bezpečný odstup. Pamatujte, chceme nenápadně proklouznout.“

„Kapitáne, něco mi neseď. Signatury neodpovídají roji. Vyzařují příliš mnoho energie. Jako by žhavily zbraně. Šest výrazných bodů a... Sakra, sdílejí kolizní kurz. Připomínají zteč.“

„Neblázněte! Kdo by na nás útočil? Slepec? Dobrá, vyšlete varování. Jejich věc, jestli touží zemřít. Bojový poplach! Sestřelíme ty idioty.“

„Odpovídají: ‚Zdraví vás admirál William Clark. Ve jménu Svobodných vypněte hlavní generátory a připravte se na obsazení. Tohle je poslední varování.‘ Pane, máme to potvrzené. Šesti

gryphonům se provedlo tiché přiblížení. Přecházejí do poslední fáze. Zbývá pět minut do kontaktu. První stihnou vystřelit.“

Tupě vykulí oči. „Žertujete?“

„Mluvím smrtelně vážně.“

„Opakujeme historii? Za války nastražovali podobné pasti. Proč teď? Vždyť neexistuje logický důvod. Jsme na stejné straně.“

„Zřejmě Clark nesdílí Bruckovu vizi budoucího světa. Kapitáne, mají taktickou výhodu. Ustoupením doporučuji získat čas,“ poradí první důstojník.

„Neotočím loď pro takové směšné cíle. Vážně očekávají úspěch? Stojí proti přesile. Šest neodolá devíti. Zformujte obranou formaci. Utvoříme palebnou hráz. Civilní lodě nechť vyklidí prostor.“

„Převaha právě pominula. Dva torpédoborce odstavují reaktory. Třetí zdraví Clarka, též vypíná energii,“ hlásí senzorový specialista.

„Cože? Zrádci!“

„Neozbrojená plavidla signalizují kapitulaci. Bržděním odlétají od Osiris. Kapitáne, opustily transportní formaci. Nestihneme semknout linii.“

„Nevadí, vytvoříme nové,“ posílá stanovišti obměněné vektory.

„Podpurná plavidla váhají s potvrzením rozkazů. Spočítali si proměnné. Nepředeženou náskok ve žhavení laserů. Požadují po Svobodných mírumilovné zajetí.“

„Veřejně oslovují nepřítel?“ nevěří kapitán.

„Využívají nešifrované frekvence. Clarkovi podřízení stvrzují závazný slib. Pane, naše torpédoborce mění strany.“

„Proboha, proč jdou za dávno zapomenutým jménem. Vsadím čest, že Clark není zpátky! Kolik mi zůstalo lodí?“

„Prozatím Osiris a dva křižníky.“

„Taháme za kratší konec,“ přeruší mlčení první důstojník.

Kapitánův povzdech dodává napětí. „Z eskadry mám divizi. Nevadí, Osiris je dost pevný, aby ustál delší souboj. Budeme bránit vlajku.“

„Jakou? Žádnou nemáme. Předběhli jsme od Impéria,“ podotkne.

„Nevoní vám Bruckovi peníze? Senzorový důstojníku, proč křižníky nenabíjejí zbraně? Moment, mění vektor. Kam letí?“

„Vyklízí pole. Hodlají zkusit vlastní štěstí.“

„Podělaní srabi. Utíkají před zastaralými gryphony?“

„Neutečou. Dva je pronásledují.“

„Plný pravoboční obrat. Nepříteli vystavíme nejtěžší pancéřování.“

„Kapitáne, doporučuji přijmout nabízené podmínky.“

„Nikdy!“

„Nemůžeme si dovolit riskování ztráty těžkých laserů. Zapomněl jste draze naučené lekce? Víte, s kým chcete bojovat? Po první salvě otočí lodě a utečou z dostřelu. Podobné taktiky mají přesně vypočítané. Než nabijeme, budou dávno pryč. Z jejich úhlu pohledu neexistuje sebemenší důvod přiletět blíž. Nedojde ke střetu středních děl.“

„Stačilo. Dostal jste rozkaz, první důstojníku.“

„Je sebevraždou.“

„Kontakt za dvě minuty,“ varuje senzorový specialista.

„Kapitáne, přemýšlejte.“

„O čem? Rozkaz zněl jasně. Chránit konvoj. Za to nám platí.“

„Mrtví si peníze neužijeme.“

„Nehodlám s vámi debatovat. Budete plnit rozkazy.“

„Proč máme umírat? Za co?“ vystrašení důstojníci nechápavě zírají. Před jejich očima probíhá ostrá slovní přestřelka nejvyšších hodností. Střet zpochybňuje autoritu. Koho mají poslouchat? Nezajímá je, kdo má pravdu. Chtějí pouze přežít. Morálka prudce upadá.

„Nedám svou loď tomu prašivému šmejdovi. Clark mi může políbit prdel!“ zakřičí kapitán. Dominantním pohledem probodne prvního důstojníka. „Plňte svou povinnost!“

„Jste šílenec. Kvůli hrdosti hodláte obětovat posádku. Zapomínáte? Vaší povinností je chránit loď.“

„Dělám snad něco jiného? Přijmete raději Clarka, než Brucka? Vy, válečný zločinec? Nezapomínejte, pod imperiální vlajkou jsme páchali neuvěřitelná zvěrstva. Bruck je neřeší, jenže Clark býval čestným námořníkem. Prosadí vojenský soud s tribunálem.“

„Přimhouří oči, potřebuje schopné lidi. Nezapomínejte, čelíme garénům. Počítá se každá ruka.“

„Vážně tomu věříte?“

„Za službu nabídne amnestii. Kdysi podobně naverboval piráty.“

„Před deseti lety bylo všechno jinak!“

„Kapitáne, potřebujeme rozkazy,“ špitne zbrojní důstojník.

„Salvu na můj povel.“

„Ruším rozkaz! Vypnout generátory,“ vše vsadí první důstojník.

„Jak se opovažujete zrušit můj přímý příkaz? Stále velím Osirisovi. Moje loď. Má pravidla. Jste zproštěn služby. Hlaste se ve vězení.“

„Vy mi nedáváte jinou možnost. Přímo ohrožujete loď. Musím zasáhnout. Tímto přebírám velení Osirise. Kapitáne, teď je mou lodí.“

„Bezpečnostní srabe!“ zazní výstřel. První důstojník padá k zemi. Kapitánská pistole řeší problém. „Kdo bude dalším? Nikdo?“ podřízený mlčky sklopí zraky, „Správně! Vidíte? Fungují imperiální metody. Ostraho, odneste toho parchanta,“ pohrdavě plivne na bezvládné tělo. „Nezaslouží si vojenský pohřeb. Zpáteční cestou ho vyhodíme přechodovou komorou. Kolik máme času?“

„Právě došel. Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Střílí!“

„Úhybný manévrr!“

„Gryphoni obrací směr. Unikají z dostřelu. Nezpomalují, chystají druhý nálet. Letí šestnáct pulsů.“

„Pilote!“

„Kapitáne, dělám co umím. Jsme neohrabaní.“ Jako každá bitevní loď. Manévrovatelnost podlehlá bytelné pancéřové ochraně.

„Připravit na náraz!“ varuje senzorový specialista.

Přijde ostré šubnutí, sotva stačíme pevněji stisknout opěrky. V základech se zachvěje Osiris. Světla krátce pohasnou. Zapraskají přetížené obvody. Zátěž kompenzují náhradní okruhy. Zabrání kritickému poškození. První vlašťovka dobrých zpráv.

„Hlaste škody.“

„Sedm pulsů neškodně proletělo. Dva pohltilo těžké pancéřování. Schytili jsme pouhé tři plné zásahy.“

„Kam?“

„Umlčely pravou přední věž. Levou zasekly. Neotočí se,“ shrne senzorový specialista.

„Mínus čtyři těžké lasery. Dvanáct zůstává,“ pochopí kapitán. Naštěstí nabití překonalo devadesát procent. Už nejsme bezbranní.

„Provádějí druhý nálet.“

„Předvídejte dráhu letu.“

„Obtížný úkol. Chaoticky mění směr. Navíc letí přídíl. Mají maličké siluety.“

„Vypočítejte salvu, aby vystihla zpáteční manévr. Tehdy vystaví výraznější boky. Ignorujte tabulky účinnosti. Palte podle uvážení.“

„Pekelný oříšek,“ odsekne zbrojní důstojník.

„Neopakují stejnou taktiku. Zrušili stálou formaci. Útočí na vlastní pěst. Každý z jiného směru i jiném čase. Salvou nepokryjeme všechny.“

„Vyberte si jednoho. Odhadněte nejpravděpodobnější zásah,“ jasný příkaz roztíná dilema.

„Pálíme!“

Kapitán přitáhne blíž příruční display. S modlitbou sleduje Osirisovu salvu. Stačí jedna šťastná trefa a je o gryphona mín.

Světelné rychlosti trvá překlenout vesmírnou propast. Nepřítel reaguje. Upravuje kurz. Tři bitevní křižníky vidí odkrytou příležitost. Nehrozí nebezpečí. Semknou formaci a vystřelí. Ihned obrací směr, ale zaměřený nevletí do pasti. Pokračuje vpřed. Predátora neškodně míjí Osirisova salva. Posílá svou, daleko přesnější.

Jestli měla bitevní loď vůbec šanci. Právě zmizela...

Uměním lze nazvat daleké ostřelování. Zahrnuje nespočet složitých rovnic, předpovědí a nezbytné dávky štěstí. Proto moderní střety upřednostňují zdrcující salvy. Množstvím podpoříte štěstěnu...

Laserová kopí sprintují nadsvětelnou rychlostí. Nejsou výstřelem odstřelovače. Nikdy neměly zasáhnout konkrétní jediný bod. Pokrývají široké pole. Jejich střelci předpovídali možné úhybné manévry. Chytře hodili dvanáct střel. Stejně valná část bezúspěšně proletí a vyprchá do ztracena. Nevadí, nezklamou zákony pravděpodobnosti. Přece alespoň jedno kopí musí zasáhnout kilometrový kolos.

Osiris částečně škrtnou dva pulsy. Pancéřování dostojí svému jménu. Pohltí přijatou energii.

„Ufff!“ úlevně vydechne zbrojní důstojník. Příliš brzy. Drtivý náraz mrští sebejistým důstojníkem proti zdi. Opomenul čtyři později vypálené. Přiletěly s drobným zpožděním. Gryphoni si sdílejí palebné plány. Aktualizovaný výpočet sehrál klíčovou roli. Osiris přímo vletěl do salvy. Tentokrát minul jen jediný. Příd' zažila peklo. Laser zhyzdil trup. Pancéřování spasilo kritické sekce, jenže vystavené věže nemělo co zachránit. Pohasly zmrzačené přední baterie.

„Skládají novou formaci. Kapitáne, oblétají loď. Zaútočí na zranitelný předeď.“

„Nastavte jim zadní děla.“

„To nedokážu. Jsou strašně rychlí. Kdybychom měli podporu ostatních lodí, zaměstnáme je, ale takhle nic nezmůžu,“ pilot protestuje poraženým tónem.

„Zbrojní důstojníku, máte ještě jeden pokus, zachraňte naši loď. Senzorový specialisto, dejte mi dobré zprávy.“

„Nemohu. Dva gryphoni donutily kapitulovat těžké křižníky. Vrací se k nám. Podpoří čtvrtý nálet. Třetí bude poslední, který ustojíme bez vážnějších ztrát. Časem propálí pancéřování. První důstojník měl pravdu. Jsou sehraní, perfektně vycvičení a využívají předností svých lodí. Nejsou obávaní pro nic za nic.“

Můstkem zavládne mrazivé ticho. Realita vyostřuje sebevražedný souboj. Každý důstojník počítá a vyvozuje závěry. Morálka, spíše strach je tím posledním, co je drží zpátky. Pud sebezáchovy časem zvítězí. Tehdy začnou jednat na vlastní pěst. Nahradí kapitána. Potřebuji jasný příklad. „Mám vás zastřelit?“

Mlčením rozjímá a naprosto vážným hlasem dodává dříve nemyslitelnou odpověď: „Raději ano. Bude to milostivější, než tahle pomalá agónie.“

Ruka vystřelí za pistolí, jenže zaváhá. S takovou mu nikdo nezůstane. Protože zastřelí každého. Prohrává pro marnivou pýchu? Není kam couvnout, zajetí znamená popravu. „Zapomínáte? Dávám vám jediné myslitelné východisko. Neuvažujte o kapitulaci. Nebudou shovívaví. Zavolají popravčí četu sotva spatří vaše služební záznamy! Neodpárete imperiální cejch. Jsme mrtví pod jejich vládou!“ stvrzuje argumenty buchnutím do opěrky.

„Střílí...“ rezignovaně přihodí senzorový specialista.

„Opětujte palbu! Na co kurva čekáte? Propásnete šanci! Pal!“ hystericky vyvádí kapitán.

„Střílím, ale naše salva postrádá potřebou korelaci.“

„Zbrojní důstojníku, vy jste neposlal obsluhám děl aktualizovaný výpočet? Chcete nás zabít?“

„Já, nebo vy?“ založí ruce v bok. „Nezasáhneme. Právě jsem dokončil váš poslední rozkaz,“ zavře oči a upne myšlenky ke ztracené rodině.

Rachot pistole překřičí varování: „Připravit na náraz!“ Dutá rána prozrazuje praskání částečně roztavených nosníků. Dva z šestnácti laserových paprsků čelně probodávají pancéřování. Enormní energie prostupuje pláty. Nemohou jinak, rezignovaly na svou funkci. Už neustojí podobný zásah.

„Plný tah! Leťte jim vstříc. Zkusíme zapojit středí lasery. Záloho, obsaďte zbrojní stanoviště.“

„Kapitáne, jak mám dohnat nejrychlejší lodě ve flotile?“ namítá pilot.

„Poradte si. Bočními salvami chraňte boky.“

„Jsou mimo dostřel. Pokud zázrakem něco trefí, nebudou mít dostatek energie k napáchání škod.“

„Vedoucí gryphon zpomalil. Asi nás hodlá povzbudit ve stáhání.“

„Odlákává pozornost od spolubojovníků. Jak reaguji?“

„Přesně podle předpokladu. Odpoutávají se. Zahajují čtvrtou zteč!“

„Nevím, po čem dřív střílet. Množstvím přehltili perimetr. Rozptýlenou formací dodržují výrazný odstup. Nemůžu koncentrovat palbu. Těžké lasery stěží líznou nepřítele.“

„Nevadí, pokračujte, odvádíte dobrou práci,“ kapitán nešetří chválou nově dosazeného specialistu. Tvrdý bič nezabírá. Vlastně teď už na ničem nezáleží. Prohráli.

Nouzové osvětlení zalívá můstek. Bitvou narůstá četnost sporadických zásahů. Energetickým krupobitím splachují bitevní pevnost.

Příruční panel promítá senzory zprostředkované dějství. Živě ukazuje profesionální souhru již šesti gryphonů. Víc připomínají umělce. Protančí bojištěm. Uhýbají salvám a metají zkázu. Obrat za obratem oslabují Osiris. Ostrými tesáky drásají mohutný trup. Zanechávají cary proražených palub. Krvavou lázní utápí naději.

„Clarku, ty vypočítavý zmrde, chceš naši loď? Hovno dostaneš! Nikdy nepřijmu kapitulaci. Do posledního náboje budeme vzdorovat. Odjistěte atomovky. Vyprázdníme sila. Palte podle mých instrukcí...“ dějství s nevyhnutelným koncem upozadí kapitánský monolog.

Zázrak postihl kapitána. Něco v sobě nalezl. Asi léty postrádanou čest. Přebírá plnou odpovědnost. Velí jako nikdy předtím. Provází své muže údolím stínů, při poslední cestě za věčnou slávou. Je lvem zahnaným do kouta. Nepolevuje, odráží výpady krvelačných hyen. Vykrváčí.

Netuší, že čelí dvěma divizím čtvrté flotily, kterým nevelí nejstarší kapitán, ale přímo viceadmirál. První důstojník měl pravdu. Osiris nemohl vyhrát. Bojem pouze prodloužil utrpení. Svědky šíří jediná otázka: Bylo to nezbytné? Vždyť stačilo přijmout kapitulaci.

Dvaceti minutové odstřelování končí rozstříleným Osirisem. Odmítnuté kapitulování zaplatilo životem sedmnáct set osmdesát

jedna námořníků. Do zajetí padlo pouhých devadesát tři přeživších. Sto dvacet osm lidí se pohřešuje. Nikdo je nenalezne. Dekompresí vysáti plují vesmírem.

Zbytek neporušeného konvoje přebírá čtvrtá flotila. Opouští soustavu před přiletem posil. Zanechává bezvládně plující trosky. Osiris už nikdo neopraví...

Williamu Clarkovi putuje napínavě sepsané hlášení. Krátce zmiňuje hrdinský odpor bitevní lodi. Za víc nestojí...

Umístění: mezihvězdný prostor

Upřesnění: pečlivě utajovaná pozice Clarkovy flotily

Dodatek: vlajkový můstek Enidu

Časový údaj: dvanáct dní od poslání Manticory

Okenními průzory sledujeme lítou vesmírnou bitvu. Manévrují stovky lodí. Desítky eskader se drolí na jednotlivé divize, aby následně splnily své dílčí úkoly. Jako ocelový mrak pohlcují soustavu. Ostré útočné výpady střídavě přecházejí v ústup. Gigantická flotila posouvá předsunutá ramena. Hodlají odříznout nepřítele a vrazit klín do obranné formace.

Hlavnímu voji, tvořeném pevnou linií bitevních lodí, dláždí cestu přesunutá podpůrná plavidla. Hledají miny, pasti, senzorové stanice, upřesňují koordináty protivníkových pozic, dešifrováním překonávají aktivní rušičky odhodlaného protivníka. Křižníky a torpédoborce hrají nenahraditelnou roli. Umožňují vidět, kam přesměrovávat zdrcující salvy těžkých laserů.

Divize bitevních lodí skládají pevný řetěz vzájemně doplňujících se palebných koridorů, definovaný námořnickou příručkou jako bojová stěna. Válečné koráby plují v sehrané formaci dvou řad. Jedné pod a druhé nad. Z dálky připomínají řetěz, nebo stěnu. Obloukem letí k nepříteli. Koordinovanými salvami oslabuje jeho pozice. Vesmírem putují stovky, dokonce i tisíce těžkých laserových pulsů. Přestože pilně pracují zaměřovací počítače, dílem náhody je zasažení pohyblivého cíle.

Sice proti sobě plujeme extrémními rychlostmi, jenže laserům trvá sekundy překlenout obří propast mezi soupeřícími flotilami. Přiblížením narůstá přesnost. Jde ruku v ruce s brutalitou.

Pokud jste bezvýznamným kapitánem. Reagujete na oslabení stěny, řešíte poškození a ladíte zaměření děl. S tichou modlitbou, kdy už to peklo skončí, plujete podle rozkazu vlajkového důstojníka. On rozhodne, kdy ustoupíte, nebo zmírníte, či zvýšíte přibližovací vektor. Spousta krvavých bitev skončila u středního dostřelu. Protože nemáte šanci, jakmile začínají pálit lehké lasery. Nikdo netouží zažít salvy, kterým trvají zásahy necelé sekundy.

Jestli do té doby zázrakem přežijete, následující dějství opouštíte na lasery rozřezaném šrotu.

Admirálské oči mlčky přihlížejí děsivé scénérii. Krutý, leč v jistém slova smyslu obdivný, takřka romantický pohled. Má veliké štěstí, podobné výroky náleží pouze nezúčastněným pozorovatelům. Aktivní posádky prožívají armageddon. Brutální síly cupují lodě, dokonce i celé divize. V sekundách umírají stovky, klidně tisíce námořníků. Chladný, necitelný vesmír nezná soucit. Natož slitování.

Šťěstí mají ti, kdož rychle zemřou. Statisticky dvě třetiny úmrtí připadá následkům zásahu, nikoliv přímému kontaktu. Životy ukončí převážně nepředvídatelné dekomprese, požáry, zavalení únikových cest, ztráta integrity, nedostatek kyslíku... V neposlední řadě spásná střepina. Pomoc očekávejte během několika hodin, častokrát dní. Do té doby přežijte. Jak? Jakkoliv!

Muziku obstarává sprška rozkazů vlajkových důstojníků. Dělalí nejtěžší práci. Řídí bitvu. Rozhodnutími určují osudy posádek. Občas závidím nižším hodnostem. Vidí jen svůj přidělený úsek. Admiralita vás naučí myslet ve třech dimenzích, místy překročíte bariéry čtvrté. Zoufalost rychle změněného válčiště vás přivede i k páté. Nebojte, taková prozření mají pouze geniální důstojníci. Ztělesněné živoucí legendy. Na prstech jedné ruky se spočítá historie.

„Prorazila první flotila!“ vítězný pokřik přeruší myšlenkový pochod. Schéma potvrzuje fakta. Palbou otřískané torzo první flotily prolétá Bruckovými formacemi. Jejich posádkám se naskýtá životní pohled. Nic je neodděluje od centrální planety Enid. Ještě neoslavují vítězný návrat. Zatím počkají léty upřené domovy. Napřed musí vyhnat samozvaného d'ábla. Otevírají atomová síla. Tubusy vypouští stovky raket...

Jiskra zažehne chemické palivo. Tažná síla rozžhavených světlic pohání hlavice. Prostupují atmosférou. Reagují domorodé síly. Lasery, či proti-raketami sestřelují zvěstovatelé hromadné zkázy. Něco pokaždé proklouzne. Jaderné exploze osévají povrch. Rázové vlny srovnávají se zemi vojenské základny, města, tovární čtvrti, včetně Bruckovi hlavní pevnosti. Nově zrozená slunce drancují

nejvíce opevněné místo známého sektoru. Nevíme, jestli diktátor přežil. Víme jediné: utichly centrální rozkazy.

Orbitální flotily ukončují bojové operace. Vysílají všeobecnou výzvu: vzdáváme se. Prosí o pomoc...

Zavládne ticho. Štábní důstojníci vzhlíží k Williamu Clarkovi. Pohladí si vousy. Srovná admirálskou čepici a povzdechne.

Číslo obětí hovoří jasnou řečí. Překročily šedesát procent. Na počátku soustavě dominovaly dva mohutné svazy. Teď dají dohromady stěží jeden. Nepoškozené lodě složí sotva třiceti šesti člennou eskadru. Tragédie.

„Dámy a pánové, s tím hodláte osvobodit planety týrané garénským drápem?“

Pyšně zajásají: „Získali jsme Enid!“

„Obětováním přežití lidstva? Bitva o jednu planetu zhatí veškeré naděje?“ nesouhlasně zavrtí hlavou, „Něco děláme špatně! Potřebujeme výrazně snížit ztráty!“

„Chybějící gryphony čtvrté a páté flotily nahrazují počítačem generované siluety. Dosáhneme lepšího výsledku, až se vrátí z operace Břítva.“

„Nespoléhejte na zázrak. Dvacet simulací přineslo podobný výsledek. Trvá moc dlouho prolomení Bruckovy obrany.“

„Můžeme obměnit rozmístění hlavního voje. Navrhuji navýšit počet řad bojové stěny. Tři, nebo čtyři zesílí palebnou sílu,“ admirál první flotily nabízí alternativní řešení.

„Pozor, zároveň zvedá pravděpodobnost zásahů,“ oponuje viceadmirál.

„Klíč bude v nalezení optimální formace. Navrhuji zopakování operace se třemi řadami. Dostaneme zcela jiné výsledky,“ hájí admirál první flotily.

„To už jsme zkoušeli. Čtyři řady byly moc. Jedna málo. Změníme směr klínu,“ přidává admirál druhé flotily.

„Málo tlačíme křídly. Nechme jedno záměrně prohrát, ať si tam Bruck vyláme zuby, aspoň oslabí střed.“

„Je podělaným srabem. Nebuďte naivní. Převlečení imperiální admirálové vědí, že ho potřebují k přežití. Navzájem si vidíme do karet. Reálně soupeří dvě taktiky. Obrana soustavy jede jedinou notou: Chránit Brucka za každou cenu.

My naproti tomu: „Sundat ho všemi prostředky. Obránci nebudou manévrovat, natož přetlačovat útočné eskadry. Souhrnným součtem: nejedeme opotřebovací bitvu. Oni nás nepotřebují oslabit pro budoucí střety. Jedou all-in. Vítězství, nebo smrt.“

„Vidíte to moc černě admirále první flotily. Nehovořte o patové situaci.“

„Tak o čem jiném? Posledních jedenáct dní zkoušíme jednu simulaci za druhou. Listujeme námořnickými příručkami. Realizujeme jakýkoliv nápad.

Výsledek? Nejnižší ztráty byly padesát tři procent. Cílové kritérium je patnáct, maximálně dvacet. Doporučuji překopat celý plán. Znovu od píky načtneme nový.“

„Po kolikáté?“

„Dokud nenajdeme přijatelné řešení.“

„Nemáme čas. Naši lidi umírají. Musíme jednat!“

„Vyostříme útočnou špici. Osobně povedu svou vlajkovou eskadru první flotily do největší palby,“ odvážně vystoupí viceadmirál.

„Nedoletíte daleko.“

„Odvrátím pozornost. Třeba umožním druhé flotile dřív prolomit linie. Pokaždé nemusí být hlavní síla tou klíčovou.“

„Dejte mi hodinu. Přepočítám skladbu, popřeházím lodě. Určitě existuje ideální plán. Clarku, co si myslíte?“ otázkou utichá divoká debata dychtivých vlajkových důstojníků. Čekají, s čím přijde vrchní velitel.

„Opakujeme stále stejnou chybu. Upravujeme dílčí detaily. Nalijme si čistého vína. Enid nezískáme hrubou silou. Bruck chce přežít. Udělal maximum, aby toho dosáhl.“ Uznale přikývne: „Uspěje. Nesmíme obětovat celé lidstvo pro přemrštěné ambice jednoho mizerného námořníka. Operace osvobození Enidu je mimo naše současné možnosti.“

Uvědomělá slova schladí sbor. „Do prdele!“ bouchne o stůl admirál první flotily, „tomu kokotovi nenechám svůj svět. Stál za hovno jako komodor před deseti lety. Věkem vyzrál. Je bezpátečním hadem. Úskoky, lsti a podlost jsou jeho triumfy. Drží ho u moci strach šířený armádou stínů.“

„Nepřehánějte. Tolik jich nemá,“ odporuje viceadmirál.

„Slouží mu dobře. Clarku, při pohledu na dnešní svět vás nebolí srdce?“

„Nemám klidné spaní,“ úsečně reaguje. „Jak pokračuje operace Břítva?“

„Každou hodinu přilétají čerstvá hlášení. Převažují dobré zprávy. Měl jste pravdu. Dobře načasované využití sesbíraných dat z průzkumných misí přináší sladké plody. Chirurgicky přesné údery v méně důležitých částech citelně oslabují Brucka. Sporadicky mění stálé trasy. Snadno naplánujete přepadové mise. Za použití gryphonů, místy i těžkých křižníků jsme zajali přes tři sta lodí. Valnou část zahrnují transportéry. Vzácně měli doprovod. Rádi změnili strany sotva uslyšeli vaše jméno.“

„Co je podle vás případ bitevní lodi Osiris?“ admirál druhé flotily naruší vyprávění komodora.

„Statistická anomálie. Předvídali jsme ji. Patřila pod Impérium, posádka neprošla obměnou. Zarytá propaganda pokřivila kapitánův úsudek.“

„Spíš měl strach. Pod naší vlajkou nestrpíme válečné zločince. Clarku, mám pravdu?“ hrdě vyzdvihne admirál druhé flotily.

Zamyšleně pohladí vous. „Těžko soudit. Válka z nás dělá zvířata. Komodore, pokračujte. Realizovalo se sto třináct misí. Operace Břítva si vyžádá celou čtvrtou, pátou a část šesté flotily. Je důvodem jejich absence u cvičení.“

„Mariňáci převzali zajaté lodě. Prohledání provádí v pečlivě utajovaných skrýších. Přísné kontrole podléhá každé plavidlo. Může obsahovat schovaného stína. Riziko infiltrace je nepřijatelné. Podezřelé jedince dáváme do karantény, vypínáme stopovací zařízení a identifikační transpondéry. Následně putují k novému shromaždišti, kde se rozhodne o jejich osudu.“

„Komodore, skvělá práce. Jsem na vás pyšný,“ chválí Clark.

„Ukažte mi seznam zajatých lodí,“ požádá admirál první flotily, „působivé!“

„Já vím. Během simulace jsem sledoval informační toky.“

„Přemýšlíte o druhé Břítvě? Tipuji, čtyři, pět podobných kampaní a Bruckovi citelně dojdou zdroje.“

„Počkáme, chci vidět reakci.“

„Lehčími loděmi zasahujeme křehká citelná místa. Kdyby Bruck reagoval přesunem lodí, oslabí ochranu soustavy Enid. Páni, myslíte tak jako já?“ hodí do porady viceadmirál.

„Provedeme další Břítvy. Ať strach šírá jeho mysl. Musí zareagovat. Bez zásobování vyhladoví fronty.“

„Zbytečně ho neprovokujme. Nezapomínejte, může poslat stíny pro naše hlavy.“

„Clarku, neprojdou obranou.“

„Nesouhlasím, Impérium vyhráli válku před deseti lety. Opravdu chceme riskovat podobný osud?“

Mlčí. Živě si představují nastíněné scénáře.

„Počkáme deset dní. Mezitím pošleme průzkumné lodě sbírat čerstvá data. Připravíme si další Břítvy. Třeba, nám štěstěna umožní rozjet podobnou kampaň jako za imperiální války. Promítneme změněné prostředí do plánu obsazení Enidu. Pamatujte, dámy a pánové. Se stíny je potřeba hrát opatrně. Už nám prohráli jednu válku. Nedostanou druhou šanci. Mimoto, máme zprávy o Manticore?“

Štábní důstojník prohledá data. „Posílali rozsáhlá pravidelná hlášení. Pak vstoupili do mlhoviny...“

„Nenapínejte, mluvte.“

„Admirále, experti několikrát prověřili posílané zprávy. Jako by si je někdo vymýšlel z prstu. Nenesou rukopis původní posádky. Slyším námitku, možná přeháním, ale ti lidé měli na Manticore kamarády. Udržovali s nimi osobní vztahy. I do hloupého hlášení sem tam vecpali něco typicky lidského. Žert, vtip, dotaz a podobně. Současné odpovědi jsou profesionálně chladné. Obsahují údaje o poloze a velice podobné senzorové skeny. Jedno mají společné. Okatě vylučují existenci Terra Prime.“

„Naznačujete, že jsou kompromitované?“ Clark jde přímo k věci.

„Doporučuji odebrat Manticore přidělené povolení. Můžeme ji považovat za nedůvěryhodnou loď.“

„Já to věděl! Ten zkurvený stín je přivedl k Bruckovi,“ ostře nasadí admirál druhé flotily.

„Brzděte. Nevíme, co obsahuje mlhovina. Ukažte...“ projede si data admirál první flotily. „Pamatujete si starou dobrou poučku? Když něco chci zatajit, neustále to vyvracím. Podívejte. Kapitán Jacob zmiňoval problematické chování podporučíka Ricka. Zároveň cestou do mlhoviny uvažoval o existenci Terry Prime. Krásný styl dobrého kapitána. Věcně, jde přímo k věci. Vědeckou metodou nastíní scénáře. Aby je aktuálními důkazy potvrzoval, či vyvracel. Nově je v každé zprávě důrazně zamítá.“

Mí kolegové, též vás zamrazilo? Pod Terrou Prime se něco skrývá. Dejte na mé tušení. Odložme Enid. Napřed profesionálně prohledejme mlhovinu. Má první flotila může kdykoliv vyrazit.“ Nedočkávané pohledy probodnou Clarka.

Jako pravý nejvyšší admirál se celou dobu drží v ústraní. Nechává své podřízené přemýšlet, rozvíjet nápady, přitom on sám dělá úplně to samé. Nakonec upřednostní nejlepší variantu.

„Dal jsem Jacobovi Hookovi třicet dní. Zatím uběhlo dvanáct. Ještě počkáme. Preventivně zařadíme Manticoru pod nepřátelské lodě. Proveďte protiopatření, aby nemohla ohrozit hlavní shromaždiště. Dámy a pánové, znáte své úkoly,“ poklepe o stůl, „vylepšit operaci Enid, sbírat data, plánovat další Břítvy. Sejdeme se opět zítra. Končím poradou. Rozchod!“ utichne hlas nejvyššího admirála.

Skřípání židlí, dopíjení pití a balení příručních věcí provází odchod vlajkových důstojníků. Zůstávají pouze dva. Clark a admirál první flotily. Slušně vyčkávají.

„Pane, mohu na slovíčko?“

„Thomasi, počkal sis až všichni odejdou. Nedáváš mi na vybranou. Poslouchám,“ křestním oslovením naznačí očekávanou důvěrnou debatu.

„Wille, moc si cením našeho přátelství.“

„Tykáním ti naznačuji to samé. Mluv otevřeně.“

„Dvanáct dní se plácáme ve sračkách. Hledáme všelijaké způsoby, jak spravit garény rozbité planety. Pád Impéria s Bruckovou vzpourou nám komplikuje práci.“

„A tebe zaujal mýtus o Terra Prime.“

„Nezapírám své zaujetí. Chci jen znát tvůj názor.“

„Dobrý vlajkový důstojník si svůj názor nechává pro sebe.“

„I před svým kamarádem? Známe se téměř čtyřicet let. Sakra, šel jsem ti za svědka. Kdo ti pořád opakoval, neber si Amandu? Jste si podobní. Oba máte tvrdou hlavu. Dřív prorazíte pancíř bitevní lodi, než se dohodnete. Doplatíš na to.“

„Já vím... Ale srdci neporučíš.“

„Příteli, jen ti ubližuje. Byla by tady, kdyby poslechla ten pitomý rozkaz.“

„Prosím, nepřipomínej staré rány.“

„Promiň, to jsem fakt nechtěl,“ provinile sklopí pohled.

„Myslíš, že přežila? Najdeme ji tam v tom chaosu?“

„Určitě! Neboj! Opět ji uvidíš,“ soucitně poplácá Willovi rameno. Rodina byla odjakživa Clarkova slabina. Jeho kaz na příkladné uniformě. „Asi jsem moc osobní. Raději půjdu.“

„Thomasi, počkej. Povím ti dvě věci. Za prvé: ochraňuj mého syna. Mnou pohrdá. Toho osudného dne jsem nepřišel jen o Amandu, ale i o něj. Nikdy mi neodpustí, že jsem ji tam nechal.

Za druhé: Mám jistý záložní plán. Nechci ho realizovat. Přinese genocidu. Vsadil jsem na vás a Manticoru. Uměl zapůsobit někým nazvaný zkurvený stín. Nechybí mu jiskra v očích. Jeho dědictví Simonsových. Z ničeho vybudovali Impérium. Umějí jít za svým cílem. Ten kluk, má motivaci, elán, výcvik a jako já tvrdou hlavu. Perfektní předpoklady způsobit revoluci.“

„Nemůžeš mu věřit!“

„Nenávidí Brucka, Impérium mu sebralo matku.“

„Zajímavé...“ pookřeje Thomas.

„Občas se mi zdají sny. Vidím toho kluka, jak mi přivádí zajatého Brucka. Já držím pistoli a přemýšlím koho dřív zastřelím. Sen končí před rozuzlením. Co myslíš? Zazní dva výstřely, nebo jeden?“

Thomas uznale přikývne. „Drsné snění. Já bych zastřelil oba. A ty?“

„Ještě nevím,“ gestem pobídne k odchodu...

Oddíl I.

Kratička přestávka

Hlas, ten podmanivě znějící průvodce, utichl. Opravdu jsme ho neslyšeli? Vážně ne? Byl tu celou dobu. Tam, mezi řádky. V pomlkách napjatých rozhovorů. Ožívá u nudnou šedí vyplněných přechodů jednotlivých scén. Nežertuji, pořád tam byl, je i bude. Melodickou hudbou osvětluje nedostatečně vyjasněné události. Doklepává dějství prozrazením skrytých faktů. Odhaluje tajemství z širší, léty oddálené perspektivy. Natolik nenápadný prvek, jen zapomínáme, že existuje.

Zaklepání předběhne hlasivky. Hůlka ozvučí podlahu. Smluvený signál stahuje rolety a propouští denní svit. Světelná hra přebírá ústřední dějství. Mizí tajemný závoj. Zůstává čirá realita. Dav lidí sleduje vetchého starce. Pro sebe si sobecky uzurpuje podium. Aby toho nebylo málo, provokativně vytáhne kapesník, otře zpoceně čelo, ústa zachraptí. Skutečně profesionální velikán. Copak nemáme lepšího?

Například mladšího, průbojnějšího, akčnějšího, svižnějšího... Kohokoliv, než tohoto dědka. Už se ani nehodí jako věšák. Špatně přidržíje příliš velkou uniformu pod vahou pestrých metalů. Neunese je, stahují ho k zemi. Vypadni, kam patříš. Ideálně do rakve.

Hlupáci! Sledujete velikého muže. Hrdinu. Možná dokonce i legendu. Děkuje štěstěně, dobrovolně s vámi tráví čas. Nebo ztrácí? Kdo ví?

Sklenkou osvěží upovídaná ústa. Nádechem povzbudí slábnoucí tělo. Dnes neuběhne maratón, neknokautuje protivníka. Bujnými svaly neuhrane nejkrásnější holku. Všim si prošel. Dosáhl naplnění svých snů, ale bodlo by ještě jedno století! Opět zažít střední věk. Nevadí, dar učit mladší generaci vystřídal námořnickou kariéru. Tady je jeho místo.

Jenže... K dokonalé idylce něco chybí. Spíš někdo. Steskně zaměří prázdné místo. Sluneční paprsky odhání naivní naděje. Ten, o kom hovoří, se neschovává ve stínu. Činil tak celý život. Miloval být v pozadí. Ne vždy mohl. Dějiny si ho našly, jako mne...

„Ronald Wright. Chcete stručnou charakteristiku? Nenápadný muž s velikým jménem. Netřeba říkat víc. Hotové, běžte domů.“ Smíchem propukne sál. „Co je? Neodcházíte? Proč? Já vím...“ přikývne. „Toužíte slyšet celý příběh. Škoda! Má zahrádka počká.

Dovolte mi malé připomenutí. Jsme na planetě Sera. Schválně, kdo z vás tuší, kde leží? Vážně vám nedochází naznačená pointa? Prosím o ticho, nic neprozrazujte těm, kdo luští hádanku. Radost z odhalení je zaslouženou odměnou.“

Tikání hodinek připomíná pointu. „Předchozí vyprávění nemělo zaplnit přednášku. Odstavcem je pro studenty. Neporučíte fantazii. Najde si cestičky k odbočkám, vedlejším tématům a drobnoučkým zákoutím.“ Pokrčí rameny. „Zkusíme dohnat čas. Kde jsme skončili? Identifikace symbolů.“

Poklepe ramenní nášivku. „Svobodní,“ prstem projede pódium, až nalezne stožár s důvěrně známou vlajkou: „Impérium.“ Ukáže za sebe. Zadní stěnu osvítlí hologram planety s měsícem. „Teď mluvte!“

„Terra Prime!“ odpoví posluchači.

„Nejmenovaný historik to nazval paradoxem. Impérium mělo Velkou Trojici. Zároveň se lidstvo vyznačovalo třemi dominantními frakcemi. Žádná nepřežila garénskou epochu. Nový věk všechno přeorál. Předbílám! Držme se časové linie.

Každý zná definici předchozích dvou civilizací, ale tahle,“ hůlkou zvýrazní hologram, „je zahalena tajemstvím. Co přináší? Jakou zastávají filosofii, politiku? O čem přemýšlí? Jaké mají sny? Soudobý svět ustrnul úžasem. Garény byl ponížen. Třetí frakcí zesměšněn. Nikdo nemohl tušit, že...

Správně! Lidstvo stojí před nenávratnou změnou. Vymře? Dobře mu tak! Promiňte ostrá slova. Nejsou má, patří...“ záludný smích polkne konec věty.

Konečky prstů spojí ruce. „Desítky linek, stovky proměnných. Vše směřuje k jedinému bodu. Kdo první zahlédl budoucnost? Ronald odmítá své zásluhy. Uznání přenechává Ordosovi.

Slyším vaše výkřiky: Lžu vám! Nečtěte strohá skripta. Historii píšou historici. Každý rád zveličuje své hrdiny. Častokrát opomíjený fakt: Největší Ronaldovou vadou byla skromnost.

Přezdívali mu vizionář. Ovládá dar vidět více dimenzí. Teď ještě ne! Prozatím trpí slepotou. Proč by nemohl? Vždyť je střelou vypálenou Ordosem. Nevidí do stran, natož za sebe. Sleduje uzamčený cíl. Lidstvo musí přežít. Víc nevnímá.

Žádá po pozemšťanech neuvěřitelné oběti. Podepíšíou spojenectví? Kolik si naučtují? Klidně vše. Protože nestavěli PHN proti garénům. Naši tupostí, neschopností a zoufalstvím potvrzujeme jejich největší obavu. Nenecháme je na pokoji. Primitivní lidská mentalita vyžaduje roznést chaos všemi směry. Nestačila dobrovolná izolace. Jsme tady, před branami Terry Prime. Jak zareagují? Snad jsou moudřejší než my. Odolají použití nejsnazšího řešení? Přece nezklame definitivní vyhlazení...”

Poklepání povolává rolety. Místnost propadá temnotě. Odpočatý hlas přebírá iniciativu. Zpátky nás ponořuje do dávných událostí. Jsou minulostí, zároveň současností. Pozorujeme nosný kmen košatého stromu. Přirozeně nestihneme projít každou větvíčku...

Kousek pozemského odkazu

Čas: šest dní od zahájení mise

Umístění: Hádes – poblíž oběžné dráhy

Upřesnění: paluba bitevního křižníku třídy gryphon: Manticora

Dodatek: specializovaná lodní sekce určena mariňákům

Co jsme si přivezli ze staré Země? Jaké nám zanechala dědictví?

Vypisování položek zabere dny. Nás zajímá jedna podstatná: tradice těžké pěchoty. Od nepaměti mají kolonisté budoucích šesti kolonií zafixované vzpomínky na pancířem obrněné obry.

Každé dítě pozná nějakou z variant energozbrojí. Je symbolem nového věku. Epoquey, kdy se lidé přestali obávat nepřátelského vesmíru.

Najednou každý mohl být kosmonautem, hlubinným potápěčem a silákem. Kdo by nechtěl procházet se mezi hvězdami? Bezpečně projít přechodovou komorou. Vyjít si ven, na procházku po trupu hvězdného korábu. Jen tak, dovádět v nulové gravitaci. Přeskakovat měsíční krátery. Běhat padesátikilometrovou rychlostí. Zvedat pultunové bedny. Suchou nohou dosáhnout mořského dna...

Stačilo si obléct energozbroj a mávnutím kouzelného proutku jste byli vším, čím jste chtěli být.

Šesti koloniím trvalo přibližně tři staletí obnovení jejich výroby. Na koleně, uprostřed farmářské kolonie nevyrobíte zmenšený fúzní

generátor. Natož komplexní exoskelet poháněný elektrickými motory. Pouze vyspělý strojařský průmysl zvládne dodat všechny nezbytné komponenty. Enormní počet objednávek zahltil energozbrojařský průmysl. Civilní sektor měl smůlu. Dělníci pořád hákují rukama. Zato armáda dostala prioritu. Povstala nově obrozená těžká pěchota.

Titulní stránky zpravodajství začaly plnit fotky prvních prototypů. Imperiální propaganda do nebes vyzvedávala znovuzrozené mariňáky. Začala epocha přehlídek. Davy jásaly nad směšně pochodujícími, těžkopádnými panáčky. Jakmile spadli, potřebovali jeřáb. Kostrbatá cesta zrodila dnešní děsivě funkční koncepci.

Pozvolný vývoj zjednodušil výrobu. Srazil astronomickou cenu, ale žádná z mocností nedokázala uspokojit poptávku miliard zájemců. Zůstaly privilegiem specializované pěchoty.

Pozemský základ vede evoluci. Nejstarší dochované lodě měly něco, čím si teď procházíme. Každý tomu říká po svém, například: skladiště pancíře, pěchotní garáž, mariňácká dílna, domov těžké pěchoty. Zlidověl jediný název: márnice.

Trefné přirovnání obrovské místnosti zaplněné stojany pro energozbroje, protkané širokými uličkami. Najdete tu vše potřebné. Od náhradních dílů, po servisní nářadí, včetně jeřábů. Někde potřebujete opravit poškozené zbroje.

Všude, kde pohlédnete, vidíte chladné rakve. Jejich náplň, mariňáci zajišťují servisní úkony. Stejně v nich chcípnou. Živí kolegové sem dopraví palbou zdevastovaná torza. Bytelným otvírákem vypáčí víko a vyškrábnou z nich mrtvolu. Následuje běžná

praxe: zhodnocení poškození, rozebrání, vyčištění, oprava rozbitých částí. Završené zkompletováním. Finálním výsledkem je zářivě lesklá energozbroj. Čeká na nového uživatele, však nedojdou zásoby netrpělivých zájemců...

Manticorská márnice pojme neuvěřitelných tři sta rakví. Přitom je ničím ve srovnání s ryze výsadkovými loděmi. Jak velkou má dreadnought Sarajevo? Pro pět set? Tisíc? Dva tisíce? proletí Pennerovou hlavou.

Zeptej se, nepřemýšlej. Nejsi sám. Obklopují tě mariňáci. Přenášejí zbytky tvých oddílů za přítomnosti apatických pohledů jejich vrahů. Hádesová pěchota dohlíží nad naplněním podmínek kapitulace.

Energobroje svobodných rozstřílely pozemské zbraně. Připomínají krví nasáklé cedníky. Nejšťastnější dostaly jediný zásah. Smrt nastala okamžitě.

Dvoučlenné jednotky přináší oběti. Zaberou nejbližší volný stojan. Jeřábem zvednou rakev do stabilní stojící polohy a jdou pro dalšího. Servisní personál asistuje zdravotníkům. Napojí diagnostické přístroje, sesbírají data, odmontovávají kryty, uvolňují hermetické uzávěry...

Zbroj umí poskytnout pokročilou první pomoc. Podle potřeby lékař využije pohotovostní sloty pro aplikaci léčiva. Převážně tlumících látek.

Oříškem je vyjmutí mariňáka. Bojové poškození komplikuje vysvobození. Kolikrát musíte rozebrat, nebo vypáčit, či rovnou

odřezat narušené části. Občas sáhnete k nuceným amputacím. Co čekáte? Náhodou nevznikl pojem rakev.

Naštěstí pozemšťané znají účinné metody. Svými technologickými zázraky překvapují místní personál. Snižují ztráty. Proč? Před hodinou nás chtěli vyvraždit. Teď, úplně ti samí zabíjáci asistují pomocnému personálu. Krutý paradox...

Penner neochotně přistoupí ke stojanu. Nechce, protože vzdoruje zafixovanému reflexu. Naučili ho jednoduché pravidlo: Bez zbroje nejsi mariňákem.

Pravda nutí uposlechnout rozkaz. Pozemšťané nezaváhají, nadiktovali kapitulací podmínky. Bolestí probodává zdůrazněný požadavek odzbrojení mariňáků. Neuposlechnutím stvrdí rozsudek smrti. Klidně vystřílí Manticoru. Mají přebytek palebné síly.

Konejšivě štěstí ulehčuje velitelská rozhodnutí. Je jedním z mála nezraněných. Po vlastních nohách vstoupí do stojanu. Vnitřním spínačem aktivuje vypínací příkaz. Magnetický hák zachytí zbroj. Řídící kabely obsadí vhodné porty. Pomocná ramena odemknou pečetní zámky, odejmou helmu, uvolní servisní kryty. Přípojně hadice doplňují palivo, přečerpávají odpad. Pokročilý program odstavuje jednotlivé systémy.

Klesá spotřeba energie, slábne fúzní reakce, až úplně pomine. Centrální řídící kabel sesbírá data, provede diagnostiku, dokončí proces. Vzpěry uchopí odemčené pancéřové pláty. Povysunutím uvolňují šterbinu akorát pro lidské tělo. Penner nacvičeně sklopí hlavu, skrčí se a vycouvá. Napřed nohy, pak ruce vytahuje z pokročilého exoskeletu. Zanechává před sebou prázdnou rakev.

Lítostně povzdechne. Byl siláckým obrem. Nyní je průměrným člověkem.

Zoufalý výkřik zbudí pozornost. Komu patřil? Najde zdroj. Náležel zakrvácené Linde White hlavní lékařce Manticory. Všemi prostředky zachraňovala palbou zmrzačeného mariňáka. Jeho život visel na vlásku. Potřeboval nutně vyprostit, bohužel průstřel trvale zasekl zámek. Doufala, že ho technici závčas odemknou. Jenže poškození bylo hlubší, než předpovídali. Navzdory zběsilých snah jí zemřel před očima. Naštvaně kopne do pancéřového plátu. Gesto nezabírá. Neuvolní nahromaděnou zlost.

„Vy zkurvení zabijáci...“ sprostě nadává přihlížejícímu pozemšťanovi. Jeho helma nic neprozrazuje. Připomíná Hádesova služebníka. Necítí bytosti z podsvětí.

Penner soucitně nabízí čistý kapesník. „Vypíčené náboje!“ Linda ostře spustí, „Co to vyrábí za svinstvo? Jako laser prochází zbrojí a trhají měkkou tkán. Pamatuješ si jehličky? Tohle je ještě horší. Kamkoliv vletí, napáchají strašlivé škody. Já to neumím zastavit,“ s pláčem přijme Pennerovo objetí.

Poplácá její záda. Nenachází vhodná slova. Umírají jeho muži.

„Děkuji...“ pošeptá.

„Rádo se stalo. Chceš mi něco říct?“

„Nemám mnoho dobrých zpráv. Počkej, jedna mě napadá. Používají neskutečně efektivní zbraně. Na druhou stranu, disponují stejně záračnými lékařskými postupy. Jednomu jsem už psala úmrtní list. Hádesán mě odsunul bokem. Mezi nás vstoupil medik. Kolik mu mohlo být? Stěží patnáct? Tváří připomínal děčko. Napojil pár svých

vychytávek a zdravotní stav se rapidně zlepšil. Pacienta odnesli. Poslední data ukazují, že přežije. Jak?“ pokrčí rameny, „nevím.“

„Co ti řekli?“

„Nic, vůbec nemluví. Zkoušela jsem všechno možné. Od jednoduchých otázek, přes děkování, prosby, úvahy, až k nadávkám. Posledního jsem seřvala nejhoršími urážkami jaké znám. Stejně neodpověděl. Jako bych ani neexistovala. Zkus si to. Hej ty! Kam ho nesete?“ vystartuje za pozemšťany. Ďábel jí zahradí cestu. „Potřebuje nutně operaci! Slyšíte? Kurva, mluvte s námi!“

„Nejsou tu, aby mluvili. Přišli zneutralizovat hrozbu svého domovského světa.“

„Jako vážně? Jsme pouhými nepřáteli?“

„Úkolem těžké pěchoty je plnit rozkazy. Nepokládáme otázky. Postrádáme pravomoc odpovídat, nebo jednat nad rámec rozkazů. Zvykneš si, protože naše brnění má zvláštní moc.“

„Surová bezcitnost! Nikdy vás nepochopím. Hej, co mu to pícháte za látku? Sedativa? Proč chystáte amputaci nohy, stále se dá zachránit!“ vyběhne k medikům. Chlapecký stisk ji zabrání zasáhnout.

„Lindo, nech je být. Určitě vědí, co dělají.“

„Ty jim věříš?“

„Musím věřit.“

„Apatická hovada! Panebože, jak to mluvím? Za celý život jsem neřekla tolik sprostých slov.“

„Jak dlouhou máš směnu?“

„Přesluhuji čtyři hodiny. Proč?“

„Jsi vystresovaná, celá nervózní. Cítím tvůj tep. Srdce ti buší jako pominuté.“

Škubnutím se vysmekne ze sevření. „Měříš mi tep? Chytrý vojáček. Sakra, proč jsi stejný jako tihle?“ ukáže k pozemšťanům. „Přiznávám, jsem nasraná. Vždyť mám důvod! Umírají naši lidé. Navíc zbytečně. Trvala vám domluva a zase to odnesli nevinní!“

„Dej si sprchu. Oblékni čistý šat. Zasloužíš relaxaci. Hned ti bude lépe.“

Nechápavě vykulí oči: „To říká ten pravý! Jsem hlavním lékařem. Nemůžu myslet na své pohodlí, když mě evidentně potřebují!“

„Nepotřebují, pozemšťané přebírají iniciativu. Vidíš? Pomáhají nám. Raněné odnášejí do specializovaných zařízení, kde dostanou prvotřídní péči. Teď naopak překážíme. Nechme je dělat jejich práci.“

„Proč mi lžeš? Nevíme, kam odnášejí zraněné. Nemáme žádnou kontrolu.“

„Věřím kapitánovi. Jacob neopustí své lidi. Stále málo? Chceš záruku? Ronalda máme na své straně. Přemýšlej, zaručeně dálkovou telepatii dohlíží nad podmínkami. Zasáhne, když bude zapotřebí.“

„Tohle tě naučila těžká péchota?“

„Ne, život. Letitá praxe. Pojď, doprovodím tě.“

„Hippokratova přísaha. Mám ji ignorovat? Běž si kam chceš. Mé povinností ještě neskončily!“ sebere příruční brašnu a uteče k nejbližšímu pacientovi.

„Lindo!“ neslyší ho. Nechce slyšet, podlehla morálnímu kompasu. Připisuje si příliš mnoho vinny za vojenské fiasko. Někdy je zapotřebí zastávat objektivní nadvhled. Nejtěžší pravidlo, které vás naučí.

Vrátí zasalutování svému zástupci a převezme datový panel. Obsahuje hlášení. Vydá doplňující rozkazy. „Potřebuji jednoho volného muže.“

Zástupce okamžitě vyhoví. Přiděluje Pennerovi doprovod. Cestou rozstřílenými chodbami udržuje spojení s ušní vysílačkou. Lidně dobře radil, přesto dělá úplně totéž, co ona. Velitelé neodpočívají. Neustále dohlíží nad podřízenými. Tím se odlišujeme od imperialistů. Služba má přednost.

Zastaví před kapitánskou kajutou. Jak očekával, našel koho potřeboval. Dveře stráží Ukázkový hádesan. Super moderní energozbroj zvýrazňuje pekelné malby s kostěnými doplňky. Přídavná motorová pila dominuje hrozivé energetické zbrani. Ďábelsky svítící oči žhnou odleskem pekelných plamenů.

Nemusí hýbat helmou. Maximální přehled zajišťují doplňkové oční senzory. Dávno vyhodnotily návštěvu. Nepovažují je za hrozbu. Prostě, dva statní vojáčky v tričkách. Krátké rukávy odhalují mariňácká tetování. Kapitánské insignie by měly budit zaslouženou úctu. Tentokrát ne, chlapi. Nezajímáte hádeskou přechotu. Druhý ďábel si pohrdavě odfrkne a sklopí připravenou zbraň.

Nelituju piráty. Dostali zasloužený trest z rukou těchto pekelných služebníků.

Urban Penner zpřímá vleze do výhledu kapitánovi Adrému Rokosovskému. Vzájemné poměřování překlene chvilku napětí.

Pozemšťan svými mariňáky zesměšnil marínu Svobodných. Nebýt Ronaldova meče, prošel by Manticorou s nulovými ztrátami. Neměli konkurenci. Sehrané, perfektně vycvičené oddíly obklíčily

Pennerovy muže. Zvítězily předpisovým útokem. Omráčily druhotný personál, zajistily sekci a postupovaly k dalšímu opěrnému bodu. Lavina profíků předvedla nový pojem: pozemský rukopis.

Urban zná bezvýznamné symboly. Zejména gangy si malovaly kdejaké prkotiny. Třeba lebky, smrtky, biče a nespočet dalších směšných značek. Měly jim přidat na pocitu výjimečnosti. Dětské malůvky! Padly, sotva potkaly mariňáky. Těžkými botami zadusané cetky.

Zato planeta s měsícem stoupá do úctyhodných výšin. Šíří strach, uznání, respekt i čest. Tradiční hodnoty. Ale jaké a čím? Co skrývá symbol? Vyznání? Vlast? Školu? Klidně dějepisnou kroniku.

Zvědavost převládne. „Kapitáne,“ zasalutuje.

Pařát pustí pušku, vystřihne profesionální salutování. Reproduktoři vrací pozdrav: „Kapitáne.“

„Mými muži jste hezky vytřel podlahu.“

„Marný boj. Nemohli vyhrát. Ale bojovali statečně.“

„Nelžete, chtěl jste říct něco jiného.“

Mlčí.

„Osobně bych rád poznal toho, kdo zpacifikoval pirátské nájezdníky. Překvapuješ, ty zkurveně ostrý zmrde!“

„Hádes nepropouští měkké sráče. Potupně odchází k lehčím složkám. Třeba šít dětské panenky. Nejdrsnější dostávají právo nést hádaský pancíř. Neboj kapitánku, některé chcípáky pošleme k vám. Naučí vás tradicím těžké pěchoty!“

„Umíme dost za dvě staletí,“ nasadí Penner.

„Prej dvě staletí. Směšně krátká doba. Zelenáči, ještě vám nezaschlo mléko na bradách.“

„Kdy jste začali cvičit nové mariňáky?“

Smích oddálí odpověď. „Von se fakt ptá, kdy vznikla pozemská marína? Jsme tu déle, než vaše kolonie! Čumíš co?“

„Máte lepší hračky. Jinak jsme stejní.“

„Když myslíš?“

„Vsadím na kteréhokoliv mého podřízeného. Zvládne váš výcvik. Nevěříš? Osobně přijmu jakoukoliv výzvu. Stačí říct!“

„Chceš si projít hádským turnusem?“

„Klidně!“

„Co říkáš, dopadne lépe, než imperiální bastardi?“

„Proč by ne? Nasadili směšně nízkou laťku,“ odpoví kolega.

„Nesrovnávej nás s imperály. Verbují kdejakou pakáž. Svobodní se vyznačují kvalitou. Dejte rovné podmínky. Mnou vybraný oddíl proti vašemu. Budete zírat z poráženeckých řad!“

„Šesták se mi začíná líbit. Prořízlá huba, přemrštěné ego. Frajírek k pohledání.“

„Neser mě! Sundej tu plechovku. Dáme duel,“ Penner zvýší sázky.

„Proč? Boxujeme ve zbrojích. Pravá zábava začíná, když praská ocel.“

„Srabe, příliš sázíš na obleček. Znáš čest? Žádné technologické vojebávky. Ty proti mně. Čistá lidská síla.“

„Kapitáne, doma uvítají hezkou show.“

„Nechť rozhodne generál. Výzvu s potěšením přijmu.“

„Vyrovnáme účty!“

„Akorát navýšíš dluh. Takhle tě rozmáčknu!“ testosteronová přestřelka vyvrcholí zmáčknutím prázdné pěsti.

Penner vzdorně zpřímí hlavu. Vykročí. Zastaví pár centimetrů před hádesanem. Na krku mu vyraší pulzující žíly. Napumpované svaly překypují adrenalinem, hrají do srdečního rytmu. Pro Svobodné zcela typicky vycení zuby a praví chladným hlasem plným odporu: „My... se... neskloníme! Slyšíš v té tvé vykrákané makovici? Stojíš před odbojem. Potomky planet, kteří celou historii zasvětili boji za svobodu. Condruses! Enid! Gyas! Nakai! Pasertia! Pět centrálních kolonií. Každá, jednoho dne bude svobodná. Rozumíš? Impérium nezlomilo odhodlaná srdce. Zakalilo víru. Tyranií ztvrdilo pečeť. Zvítězíme! Navždy Svobodní!“ Plivne mu pod nohy. „Jste jen dalšími diktátory. Neuspějete. Padnete! Tak si kurva odpusť ty kecy. Nevěříme pohádkám!“

Nastává úplné ticho. Rezonuje síla vyřčených slov. Dva kapitáni stojí jako sochy. Jejich pobočníci hledají nejúčinnější zbraně. Očekávají drsnou rvačku. Kéž by existoval vhodný soudce. Tahle akce skončí špatně. Volejte koronera...

„Kolik? Stačí milion? Nebo chceš víc?“

„Cože?“ zuřivě vypálí Penner.

„Abys mi padl k nohám a políbil prdel. Dám ti pět milionů. Navíc přiřadím záruku přežití.“

„Na to ti seru! Neskloním se ani za miliardu!“

„Děláš drahoty? Máš cenu. Chceš holku? Fet? Chlast? Luxusní věci? Diktuj! Pravdu známe, sklopíš hřbet!“

„Hovno! Raději ti rozbiju držku!“

„Těžko, Ronald tě tentokrát nezachrání.“

„Nepotřebuji chůvu. Neštítím si ušpinit ruce!“

„Co myslíš?“ osloví pobočníka.

„Piráť by vám líbal prdel. Imperiál smlouval. Ale tenhle Šesták...“

„Pennere, možná jsme si víc podobní, než tušíš. Děláš čest své kolonii. Shodou okolností stejné zásady, které srdnatě bráníš, mi svazují ruce. Nemáte tu co dělat! Bezpečí mé říše staví na izolaci a nevměšování. Rozbili jste oba základní kameny. Vy, nebo my. Nevidím jiné alternativy.“

„Ronald navrhl spojenectví.“

„Nemáte nám co nabídnout.“

„On si myslí opak.“

„Rozhodnou vyšší instance. Povinností těžké pěchoty je plnit rozkazy. Chápeš?“ Hlaveň pušky vloží pod Pennerův krk. „Když zavelí, nezaváhám zmáčknout spoušť.“

„Cítím to úplně stejně!“

Bokem odvrátí pušku, „Svého jsi dosáhl. Zmizni mi z očí. Přilétají transportní lodě.“

„Bude někdy příště?“

„Bude! Jsi úctyhodný protivník. Mám na tebe prosbu. Až mě příště vyšlou obsadit nějakou loď. Nebuď tam. V opačném případě ti přeji hodně štěstí.“

„Nápodobně!“ zasalutuje. Odchází.

„Pennere!“

„Ano?“

„Tví mrtví dostanou vojenský pohřeb. Máš mé slovo. Odchod!“

Neshrbený, neponížený vyklízí pole s vypnutou hrudí. Zabralo vzájemné ořukávání. Poodhalil myšlení nové frakce. Během vyšetřování zničených plavidel zahlédl profesionální rukopis. Nástin něčeho, stejně vznešeného jako je symbol Svobodných. Nyní vidí, že instinkt nezklamal.

Mysl naplňují odvážné představy. Jak vypadá hádeský turnus? Zvládne jejich výcvikové metody? Prošel by výběrovým řízením do pozemské těžké pěchoty? Zaslouží si stejné uznání? Konečně našel respektovaného protivníka. Proč musí stát na opačné straně barikády?

Ronalde, nezklam mou víru. Zajisti spojení. Společně zastavíme Brucka a vyženeme garény...

Manticora zakotví u orbitální stanice. Začíná vyloďování.

Svět boha podsvětí

Kdysi dávno bylo námořnictvo spjaté pouze s vodním světem. Každý si hned vybaví éru plachetnic. Dřevěné kocábky poháněné větrem, plné sluncem ošlehaných mořských vlků. Už tenkrát věděli, jak ponižující je kotvení. Lodě nejsou stavěné pro trouchnivění v přístavech. Existují, aby pluly.

Zásoby doplňujete na mořích, nebo poblíž mělkých vod. Preferujete překládkou, přes provizorní můstek přímo z lodě do lodě. Své uplatnění najdou i čluny. Zkrátka, děláte vše nezbytné k zachování schopnosti svobodně brázdit vodní plochu.

Zásadně nechcete splynout s pevninou do statického bodu. Stát se zranitelnými, nedejbože bezbrannými. Nesnášíte přístavní lana. Přivazováním vás uvěznují. Opovrhujete remorkéry, protože správný námořník si svou loď sám opraví. Ale... Někdy... Nemáte na vybranou.

Vypnutí motorů připomíná stažení plachet. Odstavení zbraní má synonymum v uzavření střílen. Deaktivace hlavních senzorů připomíná odvolání stožárové hlídky.

Gravitační setrvačností plujete k přístavu. Klidně ji přezdívejte mořským proudem. Jemné korelace manévrovacích trysek vypadají jako primitivní pádla, či vzduchem nafouklé vaky. Brání nehodám. Centralizační čidla odvádí práci gyroskopu. Magnetické háky nahrazují starověké provazy. Účel je totožný. Pevně zafixovat

vesmírný koráb. Jakmile všechny kotvící kontrolky zezelenají, nastává vysunutí dřevěných můstků. Pardon, hermetických tubusů, ovládacích kabelů, palivových trubek a mnoho dalšího.

Posledním krokem je spuštění kotvy, nebo-li odstavení fúzních generátorů. Tehdy nebezpečný dravec Manticora definitivně pozbývá své nezávislosti. Staniční napájení přebírá dominantní roli. Zlomek původní posádky, kterou nepřemístily výsadkové lodě, zakonzervuje ovládací stanoviště. S lítostí odcházejí ze služby. Vyplněním záznamu skončila jejich práce. Kým teď jsou? Civilisty? Kolegy? Přáteli? Kdo ví?

Jacob Hook poděkuje hlavnímu pilotovi. Přátelským poplácáním po rameni ho propouští. Z nejvyššího velení zůstává sám. Prvního důstojníka poslal přímo dohlížet nad novým ubytováním. Stejně jako ostatní důležití velitelé. Dostali nový úkol. Hlídkání pozemšťanů. Budou řešit problémy, objasňovat nedorozumění a hlavně chránit své mužstvo. Svobodní drží při sobě.

Nemohl odejít, dodržuje tradiční kapitánskou výsadu. Jako poslední opouští loď. Dopřál si malou výzvu. Kotvící manévry vyžaduje precizní práci. Můžeme vše přenechat automaticce. Ale... Proč nezopakovat akademické lekce? Naposled kotvil před deseti lety. Úspěšným manévrem obrousil letitou rez.

Tuší pravdu, pro šerifování ho byla škoda. Patří sem každou buňkou v těle. Naposledy pohladí své křeslo. Pozornost upoutá drobně vychýlený pás a rozevřený ovládací panel. Očkem přečte aktuální hlášení. Uzavře display. Srovná drobně vychýlený pás. „Počkej na mě, za chvíli jsem zpátky,“ pošeptá. Vykročí z můstku.

První, koho spatří, je hádeský kapitán. Pozor, není tu jen tak pro zábavu. Plní důležitý úkol. Ronaldovi dělá chůvu. Asi nebude daleko. Ale kde? Otočením prozkoumá svá záda. Jak typické, stín splývá s rámem dveří.

„Co ty tu tak stojíš?“

„Žasnu. Kapitáne, sluší vám to.“

„Ronalde, nevykej mi!“

„Jacobe, máš smůlu. Nejsme sami. Musím ti vykat. Leda přijmeš telepatii,“ provokativně škádlím. Nenávidí myšlenkovou komunikaci.

„Sotva přijdu o jednu stínku, dostávám hned druhou. Vlastně, druhého,“ opraví přerěknutí.

Nevinně pokrčím rameny.

„Kde máš zbroj?“

„Prej páchla potem. Údajně potřebuje vyprat a náhodou Rokosovský ví o volné pračce.“ Pohledem probodnu hádesana. „Znám pointu. Vás praní nezajímá, letí na Terru Prime společně s gauss puškou. Jste zvědaví. Kolik tajemství prozradí?“

„Máme důvod k obavám.“

„My také!“ Zdůrazní Jacob, „Naštěstí ti nechali meč.“

„Nechtěli, ale museli,“ přihodím zlověstný úsměv.

„Kolik lidí zbývá evakuovat?“

„Asi dvacet, z třinácti set. Odletěly přísáté transportní lodě. Nepřistanou uprostřed doku. Šéfinženýr čeká u přechodové komory. Přestoupíme na stanici. Chystají VIP odvoz. Cestou potkáme střídače. Pozemšťané pohlídají Manticoru, dokončí opravy, revizi a ... Raději nechtěj vědět víc. Ber to pozitivně. Gratuluji, opravdu jsme poslední.“

„Není k čemu gratulovat,“ smutně povzdechne, „Jdi první...“

Společně opouštíme palubu. Jacob krátce zaváhá. Dvakrát si ověří seznam posádky. Nezůstal nikdo. Odchází, za zády zanechává loď svých snů. Steskem netrápí mysl. Uvědomuje si pravdu. Kapitánství není jenom o Manticore, přísahal chránit mužstvo. Okamžitě přebírá dominantní postavení. Pozemšťanům pokládá nepříjemné otázky. Kam letíme? Jak dlouho tam budeme? Kdo zajistí základní potřeby? Všechno chce vědět. Nedovolí, aby ho odsunuli stranou. Je mým opakem.

Do ničeho nezasahuji. Najdu si své místočko a zkontroluji upevnění pochvy. Poškrábu se. Bez účinku. Co čekám? Klasika, civilní košile opět svědí. Ach jo, kdo má ty nepoddajné hadry nosit? Chlapče, zvykni si, zbroj dlouho neuvidíš. Varuje výcvik.

Mé tělo chodí za Jacobem. Stěží vnímám složité mraveniště chodeb. Připomínám apatickou bytost. Tvář udržuje nastavený úsměv. Gesta zajišťují vizuální divadélko. Perfektní fasáda určena k jedinému. Zamaskovat hlavní činnost. Stínové od pradáвна pracují myšlenkami. Hlavo, teď tě sedřu z kůže.

Musím potlačit přirozené chování mé aury. Touží vyplavat ven. Dát najevo svou přítomnost. Sakra, Ronalde jsi pretorián. Zářící pochodeň. Žhavý plamen. Nemůžeš zanikat v davu, natož splývat s okolní šedí. My jsme středem pozornosti, jasným symbolem.

Já vím... Tentokrát nemůžu. Svazuji její otěže. Dávám jí jinou volnost. Nechť nenápadně zkoumá pozemská zákoutí. Dostává úkol: najdi nebezpečí a varuj před agresivními myšlenkami. Jsme dozorcí.

Vzdáleně sledujeme osudy manticorské posádky, bdíme nad jejich bezpečím...

Projdeme stanicí. Nastoupíme do čistě transportní lodi. Proč spadá pod civilní? Obsahuje nejzbytečnější prvek všech vojenských lodí: okna. Volné sedačky podbízí k svému účelu. Odmítám, raději stojím. Neúmyslně navyšuji Rokosovského obavy. Sdílíme společnou věc: Být neustále ve střehu. Z každého směru očekáváme zákeřný výpad. Jsem jeho největší noční můrou. Ale pod profesionální vrstvou pečlivě ukrývá něco dalšího. Mám nakouknout? Odpustím si povrchní zkoumání, nebo zkusím starou metodu?

Navážu oční kontakt.

„Chcete doplnit vizuální stránku věci?“ Můj zapomenutý hlas zalarmuje Jacoba, plně ponořeného do vyjednávání záruk svých podřízených. Krásný paradox. Všichni kolem nás koukají z oken, jenom on neustále mluví. Zapomněl, že existuje venkovní svět. Já jsem opačný problém, žiji vnitřním pohledem. Typický rys všech telepatů.

„Nejste první zajatou lodí. Naše protipirátská operace utrhla lavinu. Každý den sem přivádíme nové migranty toužící po bezpečném útočišti. Mlhovinu brázdí nespočet zoufalých plavidel. Nemají zásoby, umírají hlady či nedostatkem kyslíku. Donedávna se stávaly oběťmi pirátů. Ty nejšťastnější doletěly do pozemského prostoru. Propadly spásnému vojenskému zajetí. Armáda v nich vidí potencionální nebezpečí. Nejlépe je postřílet. Ale hlasy z Terry přikazují opak.“

„Jedině zrůdy střílí nevinné,“ zaútočí Jacob.

Rokosovský ignoruje jeho připomínku. „Často provázím podobné skupiny. Námořnictvo navrhlo využití průmyslových transportérů. Bohatě stačí temné kontejnery. Opět zasáhla Terra. Hlásá: ‚Zajatci jsou lidmi. Zaslouží slušné zacházení. Použijte civilní dopravu.‘ Fajn, akceptujeme nadřízené. Půjdu přímo k věci. Znáám, jak se chovají pasažéři. Buď mluví jako Jacob, nebo nechápavě civí z oken.

U svaté Země, vždyť prolétáte kolem hádeského komplexu. Máte příležitost prohlédnout si vesmírný přístav. Část 666. flotily. Dominantní, hrůzu budící dreadnoughty. Za chvíli spatříte hlavní vojenskou základnu mé pěchoty. Všechno máte na talíři! Tobě postačilo kratičké hození očkem a už ztrácíš zájem.“

„Promiňte,“ napravuji svůj omyl. Přistoupím blíž. Naplno vychutnávám scénérii. Obří článkovitá stanice, dlouhá několik kilometrů, pluje po Hádeské orbitě. Připomíná řetěz. Výrazná centrální část zajišťuje logistiku. Boční protáhlé žebrování nahrazují mola. Jsou osetá pestrá škálou plavidel. Samý transportér. Zvláštní, napočítám sotva devět zakotvených válečných korábů a to včetně Manticory. Její důvěrně známá silueta připomíná ladnou štíhlou tanečnici. Zaniká ve stínech okolních kolosů.

Jedno, spíše tři monstra strhávají veškerou pozornost. Jejich zprvu nevýrazný černý trup odhalíte jen díky zapnutí obrysových světel. Dreadnoughty PHN Sarajevo, Řím a Praha. Stačí pohled na brutálně vyzbrojené dělové paluby, aby vámi prostoupil strach. Jestli stále nemáte naděláno v kalhotách, tak jste zatím neviděli osm supertěžkých věží. Jejich zakulacený pancír skrývá nejtěžší ráži

iontových děl. Svou nízkou siluetou zmírňují riziko zásahu. Naneštěstí protáhlá špička napovídá, co bude obsahem...

Trupy dreadnoughtů nejlépe popíšou tři slova: Kurevsky bytelné pevnosti. Je to tak. Samý mohutný pancíř a zkosené lesklé hrany. Doplněné o neprostupnou dělovou baráž, která jasně varuje nebohé útočníky: Nepřibližuj se. Otoč se. Prchej. Stejně neunikneš. My si tě najdeme.

Zbytek 666. flotily brouzdá poblíž Hádesu. Každý kousek pozemského arzenálu stojí za pozornost. Já ho letmo proletím. Stačí mi málo, implantátem vypsaná strohá vysvětlivka. Nejsem jako šéfinženýr Trey, nebo ostatní námořníci. Hlasitou debatou porovnávají jednotlivé třídy. Počítají děla, hledají konkrétní jména. I když boky zdobí veliké nápisy, na tak velikánskou vzdálenost zpravidla přečtou tři známá písmena: PHN. Zbytek splývá, zastíněný výrazným znakem planety s měsícem.

Nechávám stranou vesmírnou scénérii. Hádes bude naším novým domovem. Vítá nás ponurý povrch. Nenajdeme nic zeleného, natož modrého. Jen samé skály, místy krátery, vzácně vrchol nějaké hory. Ani strojová pečlivost očního implantátu neobjeví umělou stavbu. Klidně, tam může existovat rozsáhlý komplex, ale je skrytý hluboko pod zemí.

Přeletem opouštíme slunci vystavenou polokouli. Kde jinde, než ve věčné tmě bude pobývat Hádes? Poledník, konkrétněji jeho úzký pás vyprchávacího slunce, převzal úlohu bájně řeky Styx. Závěj temnoty schovává rozsáhlé výcvikové tábory, operační centra,

vývojová střediska, pohotovostní obranná stanoviště, letiště, armádní skladiště...

Nikdy nevyjmenuji kompletní seznam plně militarizované zóny. Obsahuje všechno potřebné pro cvičení těžké pěchoty, koordinaci letek, nácvik výsadkových skupin a těžkého orbitálního bombardování. Kéž bych tušil, jak čerstvé jsou některé krátery. Učiněný nehostinný svět.

Zhruba uprostřed jednoho hlubokého kráteru svítí maják. Vábí duše zesnulých, cíl všech poutníků překračujících řeku Styx. Ukazuje vstupní bránu. Pozici těžce vyzbrojené základny. Přezdívané hádesův palác. Podsvětí se otevírá. Klesáme. Tunel pohlcuje naši loď. Pevná skála zapečeťuje oblohu. Už nespatříme žádnou hvězdu. Jsme v říši mrtvých...

Každý prožívá zamýšlenou symboliku. Na city zapůsobí pověry. Ožívá mytologie. Těly prostupuje strach. Panická hrůza přebírá otěže. Přítomnost čertů dokončuje celkový obraz. Naděje neexistuje. Jste v pekle! Očistcem zaplatíte všechny hříchy. Ani smrt vás nespasí. Přivítejte své společníky jménem: Agonie, Bolest, Výčitka, Trauma, Zadostiučinění, Zoufalství. Nesou samá povzbudivá a veselá jména. Nemám pravdu?

Takovým je Hádes.

„Hmm...“ znuděně utrousím. Stojím uprostřed bledých námořníků, nasraného Jacoba Hooka s jazykem plným nadávek. Vnitřně řve prokleté fráze: *„Kurva, kam jsem to přivedl své muže? Do prdele, co tu děláme? Musíme vypadnout!“* Čtu si jeho myšlenky, ale ignoruji je. Zbytečně panikaří. Jediný já vybočuji z davové hysterie.

„Pěkný,“ netečně odvrátím zrak, „hele, mě to neohromilo. Co máte dál?“

Rokosovskému poklesne čelist. Naštěstí helma maskuje gesto. „Děláš si prdel?“

„Promiňte, že vám kazím náladu. Jasně, dali jste si záležet na vizuálním dojmu. Postavit něco takového vyžadovalo úctyhodně vyspělý průmysl,“ zatleskám, „klobouk dolů, gratuluji. Mno...“ pohledem uhnu k hodinkám. Já vím, žádné nenosím. „Tak jsme se pobavili. Jdeme pracovat?“

„Jsi komik, nebo blázen?“

„Ani jedno. Pretorián,“ z kapsy vytáhnu šerpu a nasadím, „já už prožil jedno peklo. Tohle bude dovolená...“

Začátek dlouhé cesty

Sestupujeme vstupním tunelem. Umělé zdi vyztužují dostatečně tlustou vrstvu horniny, aby spolehlivě chránila před vesmírnou radiací, dopady menších těles a izolovala nízkou teplotu. Přilétáme do zcela jiného prostředí. Pod námi leží rozsáhlá jeskyně, obsahuje obrovské letiště. Opodál navazuje hustá dopravní síť širokých, víceproudových cest. Nechybí magnetické koleje pro ohromné vlakové soupravy, schopné převážet tisíce tun materiálů.

Letištní plochy obsadily velkoobjemové výsadkové lodě. Jsou neskutečné. Pojmou rotu, klidně prapor, možná i pluk. Volná parkovací místa si uzurpují vojenská vznášedla. Od malých nákladňáků k silně opancéřovaným transportům podpořených těžce vyzbrojenými tanky s nosiči všelijakých baterií. Najdete tu vše. Doslova skladiště pro celou armádu.

Navíc boční skalnaté zdi mají vyvrtaná patra. Zřejmě poskytují ubytování pro desítky, nebojím se říct, stovky tisíc vojáků. Nejzajímavější jsou jejich balkony. Vlastně uměle vyvedená letiště. Nepotřebují zastřešené hangáry. Své stíhačky úhledně vystavují po celých letkách.

Nechybí obranné věže, široké zabetonované plochy. Asi pohotovostní shromaždiště. Místo si našla překladiště, drobné budovy, navigační věže, světelné ukazatelé, stožáry s vlajícími vlajkami...

Výčet nekončí. Stěny provrtávají ohromná vrata skrývající kdoví co. Bez nadsázky pojmu celou loď.

Jen ti naivní očekávali drobnoučkou základnu. Realita strčí do kapsy kdejaké město. Letíme plnohodnotnou pevností. Z výšky učiněné mraveniště. Mezi stroji se proplétají drobnoučké postavičky. Řeší každodenní starosti.

Uhýbáme doprava, vstříc menšímu tunelu. Jeho rámu dominuje nápis: 66. patro – Příjem nováčků.

„Komplex aktuálně ubytovává dvěstěpadesát milionů hádesanů. Maximální kapacita překračuje trojnásobek,“ Rokosovský promluvením prolomí ticho. „Vidíte pouhý zlomek městské aglomerace. Podobných uzlů najdete desítky. Okolí hlavního města se pomocí podzemních tunelů větví do přidružených satelitních měst. Jsou plně soběstačná. Ve všech směrech. Svě přebytky dokážou exportovat potřebným migračním osadám. Nezvykejte si. Projdete standardním příjmem. Pak, vás přesuneme mimo hlavní civilizaci. Uprchlíkům náleží slunci vystavená polokoule.“

„Dbáte na bezpečí svých občanů?“ Jacob neodolá otázce.

„Naopak, vašeho. Vojenský výcvik bývá hlučný a drsný. Civilistům nevyhovuje přítomnost u náročných manévrů. Armáda s nelibostí přijala nařízení z Terry. Zavedli pravidelné civilní linky. Veřejnosti zpřístupnili planetu. Před staletím byl celý Hádes výhradně militantní zónou. Prosím, pánové,“ přesně načasovaným gestem ukáže ke dveřím. Loď právě přistála. Magnetický zámek zezelená. Dveře se otevírají.

„Proč mám zlověstné tušení? Kam posíláte mou posádku? Vyklopte pravdu!“

„Typický nedůvěřivý Šesták. Nebojte, vojenská příslušnost vám zaručuje jediný cíl. Neblahá zkušenost nás naučila třídit přicházející. Zkrátka, není dobré držet všechny zajatce pohromadě. Civilisté nechtějí mít za sousedy násilníky, či vrahy. Kolikrát zajmeme i piráty. Z jejich lodí sbíráme důkazy, svědectví... Nemusím vám vysvětlovat, jak funguje soudní proces, že ne?“

„Skončí ve vězení.“

„Ti, kteří mají nějakou šanci k nápravě. Líbí se nám váš protipirátský zákon. Největší grázly čeká poprava. Následující proces vyfiltruje nepřizpůsobivé jedince, psychopaty, kriminálníky od zranitelnější populace. Každému doporučíme vhodnou osadu. Nerozdělujeme rodiny, natož přátelé. Samozřejmostí je lékařská prohlídka. Nenecháváme trpět silně podvyživené, zraněné, nebo vyčerpané uprchlíky. Prosím!“ rukou zopakuje výzvu.

„Ronalde?“

„Jak chceš, stín půjde první,“ nasadím milý úsměv a jdu. Cesta nenabízí odbočky, vede jasným směrem. Překvapí mě nástěnné plakáty s fotkami zubožených lidí. Vypadají jako zoufalí uprchlíci. Prochází úplně stejnou sekcí.

Nápisy povídají: Kdys naposled jedl? Pamatuješ sprchu? Teplou postel? Jistotu bezpečného spaní? Ztracený kolonisto, došel jsi až sem, k pozemským branám. Co čekáš, že přijde? Další muka? Bolest? Utrpení? Zeptej se sám sebe, kdo jsi a jaký život si představuješ.

Možná nalezneš vytoužený smysl. Možná spásu, naději v novém začátku. Nechej za sebou chaos rozvrácených šesti kolonií. Sem nepatří politické rozepře, diskriminace, odsuzování jiné barvy pleti, pohlaví, či planetární příslušnosti. Nejsme součástí vašeho běsu!

Tady ožívá pozemský odkaz. Schopným, poctivým nabízíme neskutečné možnosti. Prokaž svou hodnotu. Přispěj svou troškou. Buduj, pomáhej. Odměnou ti bude vyšší životní standard. Nepropadej černým myšlenkám. Věř si! Získej nový domov. Stálé zaměstnání, kariérní růst, světlou budoucnost. Uvidíš! Ty nejlepší čeká občanství a možnost žít na prstencích Terry.

Poslední nápis zakončuje cestu před sérií kontrolních stanovišť: Už sis vybral?

„Prosím, přistupujte po jednom, případně celých rodinách. Využijte i ostatní odbavovací terminály,“ praví nebesky podmanivý hlas půvabné slečny. Ve slušivém kostýmku vypadá na osmnáct. Iluzi nevinnosti narušuje neprůstředné sklo a blízký plně vyzbrojený hádesan. Prstem na spoušti vysílá jasný vzkaz: Jen zkus po té holce vyjet, nezaváhám, zažiješ peklo.

„Dobrý den?“ zmateně vysoukám.

„Dobrý den, zodpovíte mi pár otázek?“ vřelým úsměvem brání oponovat.

„Jistě.“

„Jak se jmenujete? Kolik vám je? Odkud jste?“

„Ronald Wright. Šestnáct let. Původ? To... Páni, jste první kdo řeší mou rodnou domovinu. Matka byla rodilá selisanka. Pro jistotu mi napište Ares.“

„Mladý kluk, kde máš rodiče?“ zcela přirozeně přejde k tykání.

„Jsem sirotek.“

„To je mi líto,“ hlasem prosakuje upřímný pocit. Ani její mysl nelže. „Jak se jmenovala tvá matka za svobodna? Mám prohledat databázi? Ubytováváme selisany, možná najdeme někoho tobě blízkého.“

„Nenajdete. Veškerý svůj život jsem prožil v ústraní.“

„Proč? Hezký kluk nemá trávit čas schovaný někde bokem,“ mrkne, „Zkus začít chodit ven. Najdeš vhodnou společnost. Promiň, odbíhám. Užíváš léky? Jaké? Trpíš nemocemi? Chceš nahlásit nějaká zranění?“

„Nic mě netrápí. Nanejvýš trpím dokonalým zdravím.“

„Šťastný člověk. Pro jistotu zopakuji otázku: Jak ti je? Neostýchej se, povídej!“

„Není co povídat, maximálně jsem zvědavý.“

„Rozumím ti, budeš překvapen. Máš u sebe nějaké cennosti, o které máš strach? Nabízíme bezpečnou úschovu. Trezor bude vázaný jen na tvou DNA. Nikdo jiný nebude mít přístup. Až budeš aklimatizovaný, stačí požádat strážce a přinesou ti to zpátky. Většinou schováváme rodinné předměty, prstýnky, přívěšky, fotky. Klidně tvůj meč. Vypadá exoticky. Drazé,“ zdůrazněně zvedne prst.

„Cítím z vás psychologický výcvik. Sledujete mé reakce. Hledáte varovné náznaky. Zklam, prošel jsem stejným programem. Poznám profesionální práci,“ vykáním měním téma.

„Nebud' zbytečně podezíravý,“ naťuká do počítače údaje, „podívej. Souhlasíš?“ otočí monitor. Mou fotku doplňují základní údaje, včetně

zcela nového identifikačního kódu. Zatím žádná rozsáhlá složka. Typicky jednoduché doklady.

„Chybu jsem nenašel.“

„To bych prosila. Jak říkáš, umím svou práci. Můžu ještě nějak posloužit?“

„Nevím jak.“

„Nevadí, za mě máme všechno hotové. Čeká druhé stanoviště. Přeji ti hezký den a nebuď pořád sám. Další!“

Hlasitě vydechnu. Zajímavá zkušenost. Letmý dotek myšlenek proniká hranou fasádou. Pod zástěrkou dobrosrdečnosti leží pečlivě nastrojená hra s cílem včasně vyfiltrovat nadějně přistěhovalce od vypočítavých jedinců. Každý detail monitorují kamery. Záznamy putují specializovaným expertům. Ke kartám dopisují skryté řádky. Jakákoliv reakce určuje následující osud.

Druhou zastávkou je lékařská prohlídka. Prohledává mě doktor v ochranném plášti. Ověřuje infekčnost, eliminuje hrozby přenosných chorob. Pokročilými diagnostickými nástroji hledá cokoliv neobvyklého. Své vyšetřování maskuje přátelskou debatou. Odvádí pozornost. Nemůže přece lhát telepatovi, který je vybaven očním implantátem. Postřehu atypické procedury i varovné zprávy. Nejsem normálním pacientem. Dalece překonávám obvyklé tabulky. Práci zakončí žádostí o vzorek krve.

Nemusím vyhovět. Přesto dávám svolení. Bere větší ampulku. Narůstá podezření. Jsme izolovaní stěnami. Nevidím, jak rychle odbavují mé kolegy. Nevadí, cítím pravdu. Prohlédnou čtyři lidi, než mě připustí ke třetímu záchytnému bodu.

Sedám si naproti po domácímu oblečenému postaršímu pánovi. Hřejivý svetr podtrhuje dobrosrdečný úsměv. Představení doprovází gesto stisknutí rukou. Naservíruje chutné občerstvení. Chci čaj? Kávu? Minerálku? Neformálně debatujeme. Rozhovor není řízený. Neubíhá se konkrétním směrem. Plkáme o kdejaké kravině. Žvanit vydržíme dobrou hodinku. Rozloučí se slušným poděkováním.

Neošálil iluzí. Vypadal na osmdesát, klidně devadesát. Vetchým vzhledem předstíral slabost s křehkostí. Stačilo silněji stisknout ruku a už prosil. Oklame mnoho lidí. Na mě je krátký. Dozajista prošel vojenským výcvikem. Ví, jak uhnout ráně, kdy použít slušné zacházení, nebo ostřejší mluvu. Celou dobu tahal za delší konec. Nastražil řadu pastí. Nenápadně mezi věty propašoval pár morálních dilemat. Řekl, jak je vyřešil, abych ukázal reakci. Nesouhlasím? Mám jiné řešení? Zastávám opačný názor? Odsuzuji užité metody? Třeba souhlasím.

Dal mi zabrat. Ta příhoda: „Procházel jsem poblíž staveniště se svou vnučkou. Vítr odvál její panenku. Vyběhla za ní dřív, než stihnu zareagovat. Paradoxně ten samý vítr rozhoupal zavěšené břemeno. Narazilo do okna. Vnučku spláchla sprška střepů. Já nemohl nic udělat. Zemřela při převozu. Kousek od nemocnice. Víš jak mi bylo? Umírala v mé náruči.“

Podobně jako má Sandra... Vybudil emoce. Zahlédl náznak rašící slzy. Umí poodhalit můj psychologický profil. Trpělivými krůčky hledal slabé místočko. Neopatrně podléhám nastrojenému příběhu. Vedl vypočítavou šarádu a uspěl.

Proces zakončuje čtvrté místo: Čekárna.

Potkávám četné hloučky manticorské posádky. Využívají připravené židličky kolem jídelm obložených stolů. Kecají, probírají novinky, čtou si všudypřítomné informační datapanely. Nástěnné obrazovky přehrávají videa z hádeské minulosti. Jak moderní stroje hloubí tunely, vztyčují vzpěry, staví budovy. Mapují úplnou časovou osu nehostinné planety. Nejhojněji sledovaná obrazovka je instruktážní pořad rozebírající téma: První den na Hádese, co vás čeká? Jaké jsou možnosti? Čeho můžete dosáhnout? Nahraný novinářský přenos zpovídá náhodné obyvatele. Rozebírá jejich minulost, porovnává současnost. Občas zasáhne komentář vysoce postavených pozemšťanů, doplňující chybějící fakta. Vysvětluje možná selhání, opomenutí, nebo rovnou rozvíjí nastíněnou cestu.

Ze všech stran nás zasypávají informacemi. Plní fantazii odvážnými nápady. Skutečně propadáme iluzi ohromných možností. Korunu nasazuje síla všudy přítomných pozemských symbolů. Zdůrazňují nabízenou druhou šanci. Oni opravdu hledají nové kolonisty? Nebo něco přehlížím?

Měj oči otevřené, nesmíš propásnout pointu.

Povzbuzuje proměněná nálada. Nenávist vůči mé osobně stále přetrvává, jenže narůstá počet mých příznivců. Přestávám být tím prašivým stínem. Získávám dosud neznámou roli. Spasitelskou. Zaujatě vzhlížejí, ti kteří mnou silně opovrhovali. Úsměvem jim oplácím. Odhazuji ostych. Přěji dobrého dne. Názorem okořením probíhající rozhovor, k mému překvapení poslouchají.

Můžu jít přímo za Jacobem. Nechci, stínský výcvik doporučuje sbírat data. Myšlenkami šmejdím, ověřuji jejich příhody. Nelžou?

Dostalo se jim slušného zacházení? Nepřekročil náhodou nějaký pozemšťan domluvená pravidla? Držím slovo. Hlídám je.

Vzduchem prosvítí pěst. Uhýbám plynulým skrčením.

„Prodejná svině!“ zakřičí útočník.

Přilétá brutální levý hák. Posměšně pomalu, zároveň dokonale načasovaně nechám minout úder. „Tebe to ještě baví?“

„Já tě zabiju!“

„Kolikrát musíš prohrát, než pochopíš pointu?“ Ladně protančím mezi jeho výpady.

„Poručíku Ricku Willsoně. Okamžitě přestaňte!“ zasahuje Jacob. Za ním stojí připravený Penner.

„Kapitáne, mohu?“

„Ne, Ronalde, jsi blíž. Tentokrát si odpusť show. Vyřad' ho!“

Garén je hodně podobný pretoriánovi. Splňuje definici: cíleně navrženého stroje k zabíjení. Zato člověk? Stačí trefit správná místa a zkolabuje. Ricku, proč blbneš? Chceš zemřít? Vždyť mi nestačíš. Akorát překážíš svou pomalostí. Dáváš do toho všechno, veškerý svůj hněv. I gareník bojuje zuřivěji.

Budu podobný. Udělám příšernou blbost. Zkusím pretlačit jeho nejdrtivější výpad. Chytím letící pěst. Zapřu se protiváhou. On má výhodu. Vážně? Nezapomínej, nebojuješ sám. Aura zesílí svaly. Eliminují mrštěnou kinetickou energii a dlaní umožňují odsunout ránu. Následuje fatální dohra.

Rameno vyskočí z kloubu. Bezvládně svěsí ruku. Rick prozřením vykulí oči. Dlouho mu nevydrží překvapení. Převládne bolest.

„Whau! Vážně Ronald udělal, co si myslím? Drsný! Teď mu uštědřil výchovnou lekci,“ komentuje Penner.

Vytýkávě zvednu prst. „Příští rána půjde do rozkroku. Udělám z tebe holku.“

„Podívej, kam jsi nás přivedl! Hajzle...“ skácí se k zemi. „Degraduješ Svobodné v krmivo pro pozemšťany!“ skuhrá.

„Naopak. Neopouštím vás. Jsme jedna posádka. Budeme sjednocenou civilizací.“

„Ty tomu vážně věříš? Naivní dítě!“ bolestí mu slzí oči.

„Budete tu jen tak stát, nebo mi uvolníte cestu? Potřebuje zpátky nahodit rameno,“ protestuje Linda.

„Nikdy nepřestanu věřit!“ lékařským grifem vracím rameno do zdravé polohy. „Ricku, měj rozum. Připomínáš tupého gareníka. Nenuť mě považovat tě za zlo. Nechtěj poznat mou pretoriánskou stránku. Nezná slitování.“

Hlasitě polkne.

Kapitánský stín zahalí bývalého poručíka. „Nezasloužíš si nosit manticorskou uniformu! Nepatříš na mou loď! Pozbýváš mé ochrany! Rokosovský, předávám vám vězně. Dokážete ho zkrotit?“

„V soustavě nenajdete vhodnější místo. Sám se rozhodněte. Je to váš člověk.“

„Už není,“ strhne z uniformy insignie poručíka, „Dělejte si s ním, co chcete.“

„Hádesane, zajisti ošetření ramena. Pak člověka,“ zvýrazní urážlivé oslovení, obsahuje nejvyšší opovrhování, téměř podobné

rodossanskému, „pošli do trestaneckého tábora. Ať si mezi bývalými piráty ujasní priority.“

Mlčky zasalutuje. Za kalhoty chytí Ricka a táhne pryč. Zranění příšerně bolí, skuhrá, fňuká, šije sebou, ale energozbroj sotva pocítí sto kilo živé váhy. Propadá peklu...

„Ronalde, dobrý?“

„Bude kopat tunely. Ve špíně, smradu hladovět, mrznout.“

„Jeho problém. Porušil námořnickou přísahu,“ uzavírá záležitost zkřížením rukou na hrudníku.

„Rozkaz, kapitáne,“ akceptuji Jacobovo rozhodnutí. Periferním viděním najdu Rokosovského. Vím, proč nezasáhl. Byl zvědavý, jak si poradím. Vítěznou bitvou získávám pozitivní bodíky. Zaujmu nabízené místo uprostřed nejvyššího velení. „Jste tu všichni. Kde jsme skončili?“

„Linda nám chtěla říci něco strašně důležitého,“ naváže Johnathan.

„Hotovou bombu. Neuvěříte!“

„Nenapínej. Mluv!“ povzbuzuje Penner.

„Vím, kam vozí naše zraněné. Pozvali mě na prohlídku lékařské sekce.“

„A?“

„Genetické kóje! Ne jednu, ale stovky! Chápete?“

„Promiň?“ zaváhá Hakim.

„Umělé tubusy pro celého člověka. Naplněné biogelem. V něčem podobném byl Ronald na rodossanské lodi. Dostávají prvotřídní péči! Všechno vyléčí. Dorůstají jim orgány. Látkový koktejl neutralizuje bakterie, viry, infekce. Kmenové buňky obalují rány. Vypuzují cizí

tělesa. Pomocná ramena replikují novou tkáň, pletou svalovou hmotu. Gel zároveň okysličuje, dodává živiny. Jako...“ rozklepe se totálním vzrušením, „procedura stojí stovky milionů. Ani bohaté Impérium ji hojně nepoužívalo. Byla výsadou nejbohatších, nejdůležitějších, privilegovaných vyvolených. Mariňáky tam neumísťovali!

Pennere, pamatuješ, jak jsem řvala? Potřebovali operaci, někam je nesli. Žádná operace nebyla. Odstranili oblečení, vyjmuli největší úlomky a šup do kójí. Jeden zraněný si žádá průměrně šesti hodinovou operaci. Přesto nezaručím přežití. Za dva, nanejvýš tři dny vyleze zdravý člověk. Zázrak moderní medicíny!“

„Proč to dělají? Mají strach z Ronalda?“

„Nemyslím si. Udělali obrovské pokroky v lékařské vědě. Rozeznám třetinu používaných nástrojů. Nechápu, jak pracují. Doktoráty a desítky let praxe mi nestačí k elementárnímu pochopení. Z jejich pohledu jsme primitivní. Léčíme pouštěním žilou, řezáním údů. Mé silné léky označují za homeopatika. Díky omezeným znalostem skutečně překážím. Jako... Nevyvineš podobnou technologii, pokud pohrdáš životem.“

„Ochranou jakéhokoliv života se odlišujeme od garénů. Nebudeme o moc lepší, pokud přijmeme za své bezduché zabíjení,“ projdu kolem zaujatých důstojníků.

Zastavím před vyvěšenými vlajkami. Uprostřed, čekárny? Omyl, ošálily mě počáteční stísněné sekce. Lépe pasuje náměstí. Jeho středu dominují tři stožáry. Dvě vojenské standardy. Jedna patří 666. flotile. Druhá Hádésově pěchotě. Symbolické spojení námořnictva s těžkou pěchotou završuje křiklavě výrazná modrozelená planeta. Těžko

přehlédnete obíhající měsíc, nebo umělé prstence. Precizní propracování umožňuje vyniknout jemným detailům. Počítám články štíhlého prstence. Kopule, stříšky, solární panely, kvetoucí pole...

Proboha, jsem unesen nekončícím výčtem.

„Ronalde, přesně vím, nač myslíš,“ větou prostoupí uchvácené vzrušení, „oni existují! Ta mýtická stvoření, bájemi opředené siluety, nadpřirozené bytosti. Byly vtipem. Urážkou. Znáš rčení: ‚Jsi takový hlupák, že uvěříš každé lži? Mlč a zůstaň v představách, jak se proháníš na jednorožci po Zemi.‘ Pouze totálně vykrákaní jedinci uznávají pozemskou filosofii. No...“ pokrčí rameny, „co řeknou teď? Lidstvo rozsáhlými důkazy vyvrátilo teorii o původu z jedné planety. Omyl! Doslova v obou významech. Země je hned vedle i s historickými záznamy.“ Smíchem osloví Emonsovou, „Už přepisujete učebnice?“

„Kapitáne, začnu rozsáhlým škrtáním. Mám strach,“ bojácně vzhledne k vlajkám, „Jakým právem narušujeme jejich suverenitu? Smíme něčeho žádat? Kolik toho nevíme? Najednou neplatí neměnné dogma. Kdo jsme?“

Z řady vystoupí Penner. „Utečenci, kteří pět staletí přehlíželi vlastní dědictví...“ Ukázkovým zasalutováním vzdá holt pěchotní standartě. Vnímá překvapivé pohledy. Dodává: „Respekt neprojevuji jen tak, kdejakému póvlu.“

„Neodsuzuji váš přístup. Žasnu,“ soucítí Jacob.

„Velkolepý komplex záhadné civilizace. Jedno můžeme směle vyhlásit. Expedice překonala veškerá očekávání,“ Johnathan přihazuje svou trošku.

„Kdo bude mít pravdu? Rick bil na poplach, předpovídá zánik šesti kolonií.“

„Dávno ho rozpoutaly garénové. Vždyť hoří světy. Bruck stínskou mlhou dusí zárodky odporu. Nemůžeme si dovolit hledání nových nepřátel. Copak jich nemáme dost? Námořnická přísaha prikazuje chránit domovinu. Sledujete plakáty, nadpisy, videa? Pozemšťané uznávají podobnou myšlenku. Střeží Zemi. Ve své podstatě chceme úplně to samé. Na tom vystavíme společné základy. Tam ukováme prvotní článek budoucího sjednocení.“

„Ronalde, tvé sny...“

„Mají něco do sebe,“ pilot přeruší větu, „promiňte, kapitáne.“

„Výstižně řečeno!“ souhlasí ostatní.

„Zatracení snílci... Jak ti je? Dusili tě dlouho. Mariňáci dostali za úkol vyzpovídat posádku jestli pozemšťané něčím nepřekročili slušnou mez. Nevěřím, ale nikdo si nestěžuje. Tebe vyzpovídám sám.“

„Odejdeš zkrátka. Hlídadí si myšlenky. Jednají podle příruček. Nevybočují, nenarušují pravidla. Osobní věci netahají ven. Chápou, jak důležitou roli zastávají. Aplikují důsledně promyšlený systém. Nehodlají riskovat. Našli poklad. Znají mou cenu. Vaše bezpečí.“

„A tvé?“

„Nebud' směšný.“

„Otázku myslím vážně!“

„Jacobe, plním poslání. Neber mi privilegium obětování se pro druhé.“

„Těmi kecy mě nesar! Patříš k nám. Zaslepený idiot, například Rick hlásá, že námořnictvo nepotřebuje stíny. Podívej, jakým jsi

přínosem. Taktickou hodnotou dorovnávaš baterii těžkých laserů a ještě víc. Kamaráde!“ plácne po rameni. „Clarkovi navrhnu tvou stálou přítomnost. Však my si tě obhájíme u posádky.“

„Těžká pěchota stojí za vámi!“ okamžitě přidává Penner.

Hlasitá píšťalka přeruší debatu. Pootevřená vrata propouští tři těžce vyzbrojené jednotky hádských mariňáků. Dělají gardu pekelně vysoké šarži. Čtyři generálské hvězdy září na hypermoderní satanistické zbroji. Ramenní výztuhy nejsou ničím jiným, než lebkami. Kostěný exoskelet obklopuje brutálně mohutné pancéřové pláty. Nějaký šílenec oblékl energozbroj do hábitu ztělesněné smrtky, přidal černý plášť, démonickou helmu, protáhlé rohy i zvuk chrastících obratlů.

Pekelnými plameny žhnou umělé oči. Pancíř září proudící energií. Generuje neznámé pole. Snad auru? Rám ochranných štítů nahrazuje kostra? Příšerná podívaná!

Úchyt levého boku nese dlouhý řetěz navinutý v laso. Pravá ruka svírá jedinou možnou zbraň. Třímetrovou kosu. Z ostří vlaje standarta. Stačí povolit dva držáky a odhalí zaoblenou břitvu. Poseká nebohé duše. On, nikdo jiný, je pánem podsvětí, ztělesněným zástupcem bájného Hádese.

Jacob polkne. Skoro nedýchá. Není sám. Hororová scéna, přímo vytržena z pekelných parátů trefí nejzranitelnější místa. Přinutí skuhrat i ty nejdrsnější sadistické piráty. Atmosféra ignoruje vaše dosavadní úspěchy, tituly, nebo schopnosti.

Hej, ty tam! Žil jsi v hříchu? Způsobovals utrpení? Kradl? Týral? Zabíjel? Smál ses osudu, že si tě nikdo nenajde. Ty, nedostižitelný, jsi

největší drsňák, imunní vůči trestu. Hovno! Peklo tě našlo. Přichází zúčtování. Zaplatíš! Tvé tělo shoří, ale umučená duše odejde čistá. Protože máme celou věčnost...

Děti strašíme čerty. Dospělí nevěří smyšleným pohádkám. Nepotrestané zlo jásalo blahem. Musí přijít spravedlnost. Když ne z rukou bohů, tak z rukou smrtelníků. Peklo stvořeno jako varování a odstrašující prostředek. Mami, tati, už budu hodný. Slibuji! Jen mě tu nenechávej!

Hádesané vymezují úzký koridor. Bohovi dláždí cestu. Jde jako král majestátní chůzí. Neodolám, kráčím mu vstříc. „Ronalde!“ pískne Jacob. Víc nevydá. Nemůže, hrdlo sevřené strachem.

Nikým nenásledován, zastavím. Jsem sám a čelím d'áblovi. Levou rukou pohladím šerpu. Pravou pomaličku vytahuju meč. Ve vzduchu varovně zazáří psionická čepel. Kleknu s vykročenou nohou. Plochou stranou ostří postavím dopředu. Špičkou k podlaze.

Mozaikový plagr odráží svit. Odhaluje malbu člověka a planety. Jaké? Všimni si jílce. Zakončuje ho kulatá hlavice přesně ve tvaru Rodossu. Rodossanská písmena spojují obě rytiny. Mikroskop potřebujete pro pochopení jemňoučkých detailů. Povolám auru, abych dokonal výjev. Pokukuji po okolí tmavě zeleném zářícími proudy. Zde neklečí člověk. To pretorián přišel.

Mlčím. Čekám...

Hlubiny podsvětí

Đáblový oči hodnotí nově přijaté duše. Plamennými senzory prostupují přímo do duše. Vidí a bude soudit. Sem nepřicházejí obyčejní lidé. Přijímá migranty ze všech světů. Kdejaké zatoulané zoufalce, trýznivou cestou demoralizované posádky, okradené boháče, kterým ani jejich bohatství nezaručilo snadný život.

Byly předražené letenky z garény okupovaných světů. Stejně nezaručily spásu. Smrt si nevybírá. Jednoduše přijde. Od koho? Zabíjí hlad, nedostatek kyslíků, vyčerpání energetických zásob, ale i závistivých společníků, bývalých přátel upřednostňujících své bezpečí. Morálka je křehká. Podléhá sobeckosti, aroganci, právu silnějších. Korunu nasazují organizovaní piráti. Loví bezbranné civilisty.

Nebezpečné vody donesou k Terra Prime zlomek počátečních utečenců. Surová statistika uvádí průměrné sedmdesáti procentní ztráty. Ti nejšťastnější si prošli peklem. Za zázrak mají čerstvé jídlo, vodu, sprchu, vyhřívané ubytování. S roztaženýma rukama vítají nové možnosti. Chtějí-li, dostanou druhou šanci. Ale většinou touží po klidném, nenásilném konci. Tragicky zlomené osoby zaměstnají armádu psychologů vnitřními problémy, nebo prožitými hrůzami. Naopak jejich trýznitelům sečteme hříchy a očištěm donutíme zaplatit...

Celá staletí mlhovina lákala největší lidský odpad. Přirozené maskování, sporadická přítomnost zákona, klid k práci. Prospíval vzniku drogových doupat, obchodu s otroky, vývoji všech zakázaných technologií, nechutným experimentům. Zde vládly kartely. Prosperoval černý trh, tvrdou rukou se rodily a stejně tak i umírali novodobí diktátoři. Domov chaosu. Anarchie, zločinu.

Když už jste potkali vzácnou válečnou loď, nestála o konfrontaci. Přehlížela zločiny, plnila jen přidělený úkol, chránila imperiální zařízení. Impérium nepotřebovalo pořádek. Mlhovinu oddělily hranicemi bedlivě strážené sedmou flotilou.

Pouze jediné mocnosti vadilo páchání nevýslovných zvěrstev. Opatrné tiché průzkumné operace prováděné lehkými silami od PHN přinášely strašlivá zjištění. Pobuřovaly pozemšťany. Stoupal politický nátlak. Ozbrojené složky očekávali nejhorší. Narušení suverenity. Hladkým schvalováním prošlo předělání Hádesu. Armáda dala zelenou zrodu pekla.

Odstrašivě slouží vizuální divadélko. Vítá nově příchozí. Třídí, filtruje, odděluje a neváhá trestat přivlečené zajatce. Slušným, čestným, napravitelným nabízí spásu. Opačným povahám kruté dožití. Hádesané bdí nad bezpečím svaté Terry. Zvládají svěřený úkol. Symbolizují tvrdou ruku zákona. Zlu vnucují spravedlnost. Odpor zlomí.

Rázným zásahem vyvrcholila dlouholetá protipirátská operace. PHN sjednalo pořádek, zabezpečilo mlhovinu. Teď čelí nové výzvě.

Co se zajatci? Hledají ideální integrační proces. Rozjeli experiment vzájemného soužití s obyvateli šesti kolonií. Nelehký úkol, možná

dokonce neproveditelný. Od toho jsou hadesané. Zlu vzdoruje uměle vytvořené zlo...

Koho tentokrát vyplivla mlhovina? Tradičně generálské oči hodnotí nové přírůstky. Vidí profesionály. Zná imperiální metody. Nepřekvapí ho ohebný hřbet, úplatkářství, podlézání, bonzování, přísliby všeho možného i nemožného. Mívají hlavy sklopené. Při rozkazu spolknou hrdost a kleknou. Políbí ďáblovi prdel za příslib lepšího zacházení.

Svobodní tu ještě nebyli. Pozoruje první zajatce léty pronásledované frakce. Mají strach, ale... Nekloupí zrak, vzdorně propnou záda. Oni nekleknou, nepřijmou za své ponížení. Projevují zdravý respekt s uznáním, nikoliv slabost. Nezaváhají kdykoliv vzdorně plivnout.

Velitelská helma částečně nahrazuje funkci očního implantátu. Generálovi promítá taktické informace. Čte si sesbíraná data. Systém rozpoznání obličejů přiděluje tvářím identifikační kódy, aby otevřely konkrétní složky, zároveň zvýrazňuje zbraně a podezřelé jedince. Má úplný přehled.

Projede námořníky, vyfiltruje lehkou pěchotu, mariňáky včetně školených specialistů. Předvoleným filtrem dá do popředí významnější hodnoti. Bylo správné jim je nechat. Hned ví, s kým mluví. Typická sebranka. Stačí pronést naučený proslov, udělat bububu, třeba vyprovokovat nějakého drsnáka a ukázat všem, jak dopadnou problémoví.

Tentokrát ne. Senzory poplašně bijí. Nebezpečně hodnotí klečícího člověka obklopeného neznámým oparem. Nápaditě

podobný neskutečně složitým pramínkům. Jako drahý perský koberec.

Nenachází hodnot. Nemá zařazení? Proč? Civilistou evidentně není. Ignoruje omšelé oblečení. Klidně mohl chodit nahý. Je radostí sledovat vyrýsovanou postavu. Šerpu táhnoucí se z pravého ramene k levému boku dlouze analyzují senzory. Celá databáze nestačí, neumí přeložit symboly, ani odhadnout použitý materiál. Je zelený, boky zpevňují pevnější okraje. Prostřední slovo nabízí nerozluštitelnou hádanku. Přiblížení přetíží systém. Neskonale detailně propracovaný svět klame hrubými detaily. Obsahují svůj vlastní vesmír.

Podobně jako meč. Oboustranné ostří, pronikavá špička, zploštělý bok. Záštit, bránící sklouznutí prstů zároveň chrání uživateli ruku. Vystlaná rukojeť s kulatou hlavicí. Všechno zkrášluje ozdobená mozaikovitá struktura propletených prvků. Předvádí novou dimenzi zatím neobjeveného umění. Hledí izoluje významnou rytinu. Nádherné planety proložené exotickými symboly a člověka. Zpracování nemá obdoby, rozeznává kontinenty i řeky té mýtické planety. Je to Země?

Naše pohledy se střetnou. Neuhybá zrakem, neprovokuje, ani neuráží přehnanou pokorou. Generálská zbroj ho nechává klidným. Viděl daleko hrozivější postavy. Uhrančivá duhovka, zřejmě rodové dědictví, dává neskutečně charismatický pocit. Přímo říká: mně můžeš věřit. Pozor! Drobný úsměv se zlověstným tušením narušuje křehkou nevinnost. Na údajných šestnáct let vyzařuje nebývalou dávku zkušeností.

Tenhle kluk umí jednat. Má na rukou krev celého hádského oddílu. Zbytečná tragédie. Příště musíme lépe identifikovat nebezpečí. Nebyl čas vyhodnotit jeho varovné signály. Otázka co s ním?

Minuty ubíhají. Nic se neděje! Čtyřhvězdičkový generál čelí Ronaldovi. Každému je jasná symbolika. Nejlepší vzdoruje nejlepšimu. Pennerovi, nemusíme nic říkat, ale Jacob Hook velí. Zodpovídá za posádku. Kdo jiný sehraje roli prostředníka?

„Kurva...“ nadávkou si dodává odvahy. Pořád málo. Sbírá sílu rozhýbat nohy. Převzme roli Ronaldova obhájce.

Vždyť není zapotřebí! Ronald zdviženou rukou dává jasný vzkaz: Příteli, teď ne, prosím, zůstaň vzadu.

Strop uvolní maličké drony. Jasně viditelný bílý trup protíná nápis: Zpravodajství kanálu 6. Kameramany nahradily stroje. Pozor, možná jsme v živém vysílání.

„Mí poddaní,“ zazní pronikavě temný tón. Působí vestavěný modulátor hlasu, „dnes Charón přivezl čerstvou várku duší. Přicházejí zjistit, kam patří. Nebojte, my si vás protřídíme. Vysvobodíme oběti, najdeme hříšníky a s mocí spravedlivých dojdete naplnění.

Pouze nejlepší čeká nový život. Přicházíte z chaosu, běsu, rozvrácených šesti kolonií. Nečekejte okamžitou spásu. Cesta do ráje vede přes peklo. Jedno vám mohu slíbit. Za své činy nesete plnou odpovědnost. Měříme všem stejně. Bez rozdílů. Platí naše pozemské zákony!

Lhali vám. Život mylně vyložili jako dar, nebo právo. Kecy! Je privilegiem. Ať chcípne ten, kdo si ho nezaslouží!

Bojujte, prokažte svou cenu. Schopní prožijí růst. Neschopní, necht' vás navěky pozře podsvětí. Vítejte v pekle!“

„Hádes! Hádes!“ sborově řvou mariňáci. Osvětlení zrudne příslibenou krví. Úvodní řeč jasně stanovila pravidla. Není pochyb. Nadešel konec veškerých iluzí. Jedině očištění vyvolení spatří denní svět.

„Ty! Odvážně opouštíš řadu,“ modulátor přeskočí do chorálu. Desítky tónů zpívají věty. „Proč bys neměl sdílet jejich osud?“

„Někdo je musí provést. Spust' pekelné plameny, hněv, zlost. Neváhej uvolnit plný arzenál. Jsem prvním, kdo se hlásí prožít muka.“

„Mnoho bylo mučedníků. Skončili stejně. Jejich kosti vyztužují základy.“

„A kolik bylo stínů? Jeden, dva? Žádný? Co pretoriáni? Čum d'áble! Nevidíš svaté znaky druhé nejlepší pretoriánské eskadry? Tor'ke! Mne vykovala hovada, která zasvětila životy drážděním smrtky. Posměšným výsměchem častovala miliardy garénů. Prosila o smrt. Sklízela neschopné snahy. Nesu cejch,“ pohladím šerpu, „znak starý dvacet tisíc let, rozšiřovaný generacemi výběrových pretoriánů. Já vás varoval! Neposloucháte? Umíráte!“

Dáblovi došla slova. Obyčejné Šestáky zlomí prezentovaná symbolika. Mne? Přeživšího z Rodossu nechává klidným. Chtějí divadélko? Proč by ne? Sehraji roli. Opustím klek. Obřadním krokem přistoupím. Je o půl metru vyšší. Je to problém? Vážně? Pretoriáni překračují tři metrovou výšku.

„Můj nejlepší kamaráde, jsi pyšný. Že jo? Víš moc dobře, kolika bestiiemi tě zásobím. Prosím, vyhov žádosti svého věrného služebníka.

Do piči, zkrát tu sračku. Nemám čas! Slyším válečný chorál. Mým bratrům chybí má čepel. Kosením garénských hord navyšují náskok. Tak nezdržuj!“

...

Konec! Penner spadne na prdel. Jacob zbledne. Manticorští mariňáci ustrnou v čase. Pomine hádeský zpěv. Zablikají rudá světla. Svítí původním jasným odstínem. Kdyby mohlo sněžit, už padají vločky a mrzne peklo. Pravým profesionálem jsou pokořeni pozemští amatéři. Já řekl pointu. Jsem na dovolené. Je galaktická válka. Směšným divadlem nezastřu pravdu. Chci zvítězit, zachránit lidstvo, vyhladit pravé zlo. Pomstím Sandřinu i Ordosovu smrt.

Levou rukou chopí helmu. Vnitřní spínač uvolní zámek. Ďábel sundáním masky odhaluje tvář. „Zmínils hovada? Nakazila tě! Mluvíš, jako bys tu patřil,“ ostře dorovnává starší veterán. Budí respekt jizvami ošlehaný obličej.

„Hraji tvou hru. Zkoušel jsem slušné jednání a neuspěl. Máš raději tvrdší vystupování? Fajn, zvládám obě varianty. Jen si vyber. Chceš vědět, s kým máš čest?“ podávám mu meč. „Historie nechť mluví.“

Neodbyvá prohlídku. Studuje detaily. „Není vyroben lidskou rukou.“

„Chápavý. Dali mi ho živoucí legendy, ale napřed mě promleli mlýnkem. Slepili, nechali nadechnout a znovu! Sledujete stokrát rozemletého človíčka. Hovoříte o zásluhách. Meč stvrzuje bolesti zaplacený účet. Šerpa památku mrtvého přítele. Dám ti všechno,

klidně i slipy. Mají pro mě menší intimní hodnotu, než tyhle dvě trofeje.“

„Rozumím,“ vrací meč. Projevuje úctu k symbolům majícím hlubší význam. „Jsme si podobní. Co říkáš na tohle?“ nabízí kosu.

„Budí můj zájem. Pokládá otázky. Jste ti praví? Bojuji pro lidstvo. Ne Brucka, Impérium, ani Clarka. Hájím zájmy vymírající rasy.“

„Přivádíš válku.“

„Ne, symbolizuji posla. Říkám: Pozor, začala galaktická válka. Udělejte s tím něco. Protože ať chcete, nebo ne, rozhodne o osudu nás všech. Ještě máte čas. Jednoho dne přiletí roje. Udělají, co umí nejlépe. Sterilizují vaši skrytou oázu.“

„Mlhovina nabízí přirozené útočiště. Nemusí přiletět.“

„My vás nenašli. Unikli jste pozornosti šesti kolonií. Zasáhl galaktický obr. Čtyřicet tisíc let stará říše zná své světy. Sledovali počátky ranných kolonizací. Oni jsou páni této galaxie. Mají přehled, kde je kdo. Čelí druhému obrovi. Systematicky pročesává prostor. Věřte, přiletí. Jednou, třeba zítra,“ škádlím výzvou.

„Umíš je zastavit?“

„Znám účinné metody, ale... Neslibuji vítězství. Možná není v lidských silách.“

„Pomůžeš ochránit naše světy?“

„Až do poslední kapky krve. Rád zemřu pro lepší budoucnost. A ty?“ vracím kosu.

„Ctíme pozemské přísahy. Žijeme i umíráme za svatou Zemi.“

„Pěkné pravidlo. Pověz, nebylo dost zabíjení vlastního druhu? Pojdme si vybít zlost na bestích, které nás chtějí sežrat.“